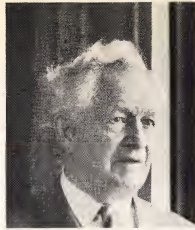

Een inspirerende boodschap

DAVID O. MACKAY

Het priesterschap van God te bezitten door goddelijk gezag is een van de grootste gaven die een man kan ontvangen, en het is dan ook van het aller grootste belang dat hij het waardig is. Het hele wezen van het priesterschap is eeuwig. Hij die de verantwoordelijkheid voelt de Godheid te vertegenwoordigen is een zeer gezegend mens. Dit gevoel moet zo diep in hem geworteld zijn, dat hij zich onder alle omstandigheden terdege bewust is van zijn woorden en daden. Geen enkele man die het priesterschap draagt mag zijn vrouw onheus behandelen. Geen enkele man die het priesterschap draagt mag ooit nalaten een zegen voor zijn voedsel te vragen of met zijn vrouw en kinderen te knielen om God om leiding te vragen. Een huisgezin verandert doordat een man het priesterschap draagt en hooghoudt. Wij mogen het niet aanwenden op een dictatoriale wijze, want de Here heeft gezegd: „... wanneer wij het ondernemen onze zonden te bedekken, of onze hoogmoed, onze ijdele eerzucht te bevredigen, of in enige mate van onrechtigheid bestuur, heerschappij over of dwang op menselijke zielen uit te oefenen, ziet, dan ontrekken de hemelen zich, de Geest des Heren is bedroefd, en wanneer Deze Zich heeft teruggetrokken — vaarwel dan het priesterschap of het gezag van die man.“ (L. en V. 121:37.) Die openbaring, die door de Here aan de profeet Joseph Smith werd gegeven, is een van de mooiste lessen in pedagogiek en psychologie en bestuur die ooit zijn gegeven, en we zouden er goed aan doen haar steeds weer te lezen. Hij staat in de 121ste afdeling van de Leer en Verbonden.

Laten wij toch beseffen dat wij lid zijn van de meest imposante broederschap ter wereld — de broederschap van Christus — en laten wij toch elke dag ons best doen om de normen van het priesterschap hoog te houden.

Laten wij een eerlijk en oprecht leven leiden. Laten we eerlijk zijn tegenover onszelf, eerlijk tegenover onze broeders, eerlijk jegens ons gezin en eerlijk jegens de mensen met wie wij omgaan. Laten we steeds eerlijk zijn, want er zijn vele ogen op ons gericht. Ieders karakter is gefundeerd op eerlijkheid en oprechtheid.

God leidt deze Kerk. Wees haar getrouw. Wees uw gezin trouw. Bescherm uw kinderen. Leid ze, en niet op een willekeurige wijze, maar door het goede voorbeeld van een vriendelijke vader en een liefhebbende moeder, om zo de kracht van de Kerk te vergroten door in uw gezin en in uw leven het priesterschap uit te oefenen. Dit bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

INHOUDSOPGAVE

DE STER van deze maand	91
De sterkte van de priesterschap.	
President Harold B. Lee	92
De priesterschap — een vorstelijk leger.	
President N. Eldon Tanner	95
Het priesterschapsverbond.	
Ouderling Marion G. Romney	97
Het priesterschap en zijn kracht en vitaliteit.	
President A. Theodore Tuttle	99
Taken van de priesterschap.	
Wilford Woodruff	102
Eeuwige sleutelen en het recht om te presideren.	
Joseph Fielding Smith	108
Hoe staat het met het Aäronitische priesterschap?	
James E. Talmage	109
Vragen en antwoorden.	
Richard H. Morley	110
Monumenten van verdwenen volken.	
Paul Cheesman	111
Bewaarsatzen van het verbond.	
Mary Pratt Parrish	114
De patriarchale orde in het gezin hoog houden.	
Brent A. Barlow	118
George Albert Smith: Over anderen de hand toestrekken.	
Arthur R. Bassett	123
DE kleine STER	
Het dorpje waar nooit iets gebeurde.	
Dolores Avalos	33
Dubbele puzzel.	
Walt Trag	39
Maria's tuin.	
Judy Capener	40
Mirjam zorgt voor de kleine Mozes.	
Mary L. Lusk	42
Het mannetje in de maan.	
G. N. Landsdown	46

De omslag van DE STER vertoont deze maand een afbeelding van de organisatie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen door de profeet Joseph Smith. Het organiseren vond plaats op 6 april 1830 in Fayette (New York). De schilder is John Falter en het origineel hangt in het bezoekerscentrum van de Kerk in Independence (Missouri).

DE STER

Uitgegeven door
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Maart 1973

73e Jaargang, Nummer 3

Eerste Presidentschap:

Harold B. Lee
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalven:

Spencer W. Kimball
Ezra Taft Benson
Mark E. Peterson
Delbert L. Stapley
LeGrand Richards
Hugh B. Brown
Howard W. Hunter
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson
Boyd K. Packer
Marvin J. Ashton
Bruce R. McConkie

Redactie:

Doyle L. Green,
Director of Magazines
Larry A. Hiller, Managing Editor
E.H. Chardon, coördinator
Kerkelijk Vertaalbureau
Biltstraat 153
2502 - Utrecht

Correspondent Hollandse Ring:
C. J. Bos
Pieter Postlaan 65
3008 - Rotterdam

Correspondent Nederlandse Zending:
I. de Visser-Koppenberg
Ariaweg 52
Amersfoort

Layout:

Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage

Abonnementen:

Verschijnt eenmaal per maand,
prijs: f 8,- per half jaar, f 15,- per jaar.
Gironummer: 240615 t. n. v.
Nederlandse Zending, Amersfoortse-
straatweg 214, Huizen (N. H.)
Voor leden van de Hollandse Ring:
1673338 t. n. v. Administratie DE STER,
Amstelveen.

Druk:

Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland

© 1973 by the Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints

De STER deze maand

Deze maand ligt het accent op het priesterschap, en het doet ons genoeg woorden van verscheidene hedendaagse profeten over dit onderwerp te kunnen publiceren. Het is te hopen dat alle leden van de Kerk — zowel mannen als vrouwen — begrijpen hoe noodzakelijk het is dat zij over het priesterschap en de macht ervan leren wat er te leren valt.

Echtgenotes dienen het priesterschap te bestuderen zodat zij hun echtgenoot kunnen steunen en aanmoedigen bij zijn plichtsuitoefening als priesterschapsdrager.

Vrouwen die vol verlangen uitzien naar het huwelijk moeten leren wat de eigenschappen zijn van een waardig priesterschapsdrager, om zo te weten te komen waarop zij moeten letten bij de keuze van een toekomstige echtgenoot. Het bestuderen van het priesterschap en van de betekenis van het steunen van het priesterschap in het gezin, moet beslist een belangrijk deel uitmaken van de voorbereiding op het huwelijk.

Alle vrouwen moeten zoveel mogelijk leren over de functie, de macht en de orde van het priesterschap, om in staat te zijn de leiders in de priesterschap beter te steunen en dus grotere zegeningen te kunnen ontvangen.

Uiteraard is het duidelijk dat ook de priesterschapsdragers en toekomstige priesterschapsdragers over het priesterschap moeten leren wat zij kunnen. President Lorenzo Snow heeft eens gezegd: „Het is het priesterschap dat u uw karakter zal geven, uw vermaardheid, uw wijsheid, uw macht en gezag. Dat zal u hier op aarde, tussen de mensenkinderen, opbouwen, en hierboven zal het u verheffen tot vrede en geluk, tot tronen en koninkrijken, ja, tot in de eindeloze eeuwigheid.“

De sterkte van de priesterschap

Raad aan de priesterschap betreffende hun dienstbetoon, vriendschap en gehoorzaamheid en hun weerstand tegenover verleidingen.

Door president HAROLD B. LEE

Ik ben onder de indruk over iets dat iemand is overkomen. Er luistert een aantal mensen mee vanavond, en vooral één persoon zal zich dit voorval zeer goed herinneren, dat zich een aantal jaren geleden voordeed in het Verre Oosten. Ik wil graag dat u vooral aan één bepaald aspect hiervan uw aandacht besteedt, want ik wilde dat u duidelijk zult inzien dat één fout in uw jonge jaren uw toekomstige kansen om te kunnen dienen in het koninkrijk van God kan bederven.

Wij waren met onze militairen tussen de middag een vergadering aan het houden. Men vroeg een jongeman als eerste te spreken. Hij kondigde aan dat zijn tekst een gedeelte van het gebed van de Meester was, dat Hij had uitgesproken voor Zijn discipelen: „Ik bid niet, dat Gij hen (Mijn discipelen) uit de wereld wegneemt, maar dat Gij hen bewaart van den boze.” (Joh. 17:15.) En toen hield deze jongen een van de mooiste toespraken over kuisheid die ik ooit heb gehoord. Hij besloot met de woorden: „Ik zou liever sterven en in een vurehouten kist naar huis worden gestuurd, dan mijn kuisheid verliezen.”

De toehorende militairen zaten doodstil, en toen sprak hij zijn getuigenis uit; en toen hij aanstalten maakte om het podium te verlaten — struikelde hij, hij viel en

bleef op de opstand van het podium hangen. We tilden hem van de kansel en brachten hem met moeite bij, waarna we hem de zaal indroegen.

Toen men hem naar het toeschouwersgedeelte droeg zei de zendingpresident tegen mij: „Ik vraag me af of hij niet een zwak hart heeft.” En ik zei: „Tja, ik had zo 't idee dat er binnenin hem iets

in opstand komt tegen wat hij tegen ons heeft gezegd.”

Toen het mijn beurt was om het woord te voeren zei ik tegen hem: „Nou jongen, je hebt op ons allemaal een diepe indruk gemaakt. Je zei dat je liever zou sterven dan je kuisheid verliezen. Maar vergeet niet dat de duivel je net zo goed gehoord heeft als wij, en als ik me niet vergis zal hij je ook la-

ten bewijzen dat jij nog eerder je leven zou geven dan dat je je kuisheid zou opgeven. Wees jij maar goed op je hoede."

De groepsleider nam me na de vergadering apart en zei: „U hebt in de roos geschoten, want de luchtbasis heeft zich tot een bijzonder smerige, verdorven stad ontwikkeld. Het zit stampvol prostituties die proberen onze mannen in hun strikken te vangen, en we proberen nog steeds ze uit hun netten weg te houden. Wat is er met deze jongen gebeurd? Hij had een afspraak gemaakt met een van die lichte dames. We merkten het voor de ontmoeting plaatsvond, en we zeiden: „Moet je eens even horen, dat afspraakje laat je maar lopen. Denk eens aan je moeder; denk eens aan je meisje; denk eens aan je zusjes. Wij gaan wel met je mee om op een nette manier die afspraak ongedaan te maken.“

Dat deden ze en ze hebben hem twee weken lang in de gaten gehouden. Ze droegen hem op huisonderwijs te geven; dat betekende dat hij alle niet-actieve jongens van het kamp moest opzoeken. En twee weken later vroegen ze hem een toespraak te houden over kuisheid.

De jaren verstreken. We waren met president McKay bij de inwijding van de tempel te Los Angeles. Tussen de vergaderingen door liep ik naar buiten om een luchtje te scheppen. Toen ik langs de westkant van het gebouw liep zag ik bovenaan de trap een jongeman staan die me bekend voorkwam, en ik ging dichterbij naar deze jongen toe. Toen hij me herkende kwam hij de trap afrennen, sloeg zijn armen om mijn hals en zei: „Raad eens! Ze hebben me geroepen om tempelwerker te worden in Los Angeles!“

Er schoot me een brok in de keel, omdat ik met hem op het kruispunt had gestaan waarop hij bijna de fatale stap had gedaan, die hem waarschijnlijk het recht zou kosten om ooit tempelwerker te worden in Los Angeles.

Er gingen nog meer jaren voorbij, en ik woonde een conferentie bij in zijn woonplaats. Ik zag een jong echtpaar op het middenpad lopen waarvan de man een schat van een kind op zijn arm droeg. Het knappe meisje dat zijn arm vasthield stelde hij me voor als zijn vrouw. Toen hij het gezichtje van hun pasgeboren baby vrijmaakte, dacht ik dat er trots te lezen was op het gezicht van die jongeman. Trots, omdat deze jonge vader wist dat in het bloed van zijn eigen kind zijn eigen reine, zuivere bloed stroomde. Dat is de beloning die is weggelegd voor degenen die de proef doorstaan.

Een van de dingen die wij bij het onderwijzen van onze jongeren moeten doen is hen inprenten hoe men de verleidingen onder ogen kan zien, de verleidingen die zich voordoen op onze onbewaakte ogenblikken. Bij het onderwijzen van onze jongens die in militaire dienst gaan betrekken wij mensen die er ervaring mee hebben. Die praten dan over dingen uit hun eigen ervaring en zeggen dan: „Wat zouden jullie doen als jullie geconfronteerd werden met die of die verleiding?“ En dan volgt er een discussie over de manier waarop men zou reageren. Wat is dat toch belangrijk in deze slechte en zondige tijd!

Wie de grootste verantwoordelijkheid in dezen draagt is de vader van de jongen. Dat wil niet zeggen dat de vader op een goede morgen wakker moet worden en zijn jongen bij zijn bed moet roepen om hem dan in een kwartier even

alle noodzakelijke informatie te verschaffen. Dat heeft een jongen niet nodig. Hij heeft de antwoorden van zijn vader nodig op het moment dat hij met delicate vragen komt. Hij wil graag van alles weten; hij is nieuwsgierig.

Als zijn vader eerlijk en ronduit is en hem zoveel vertelt als een jongen van zijn leeftijd bevatten kan en dat ook steeds blijft doen, zal de zoon als in latere jaren raad nodig heeft naar zijn vader toe komen. Die vader zal voor de ziel van zijn zoon een anker zijn, terwijl de vader uit het leerboek van zijn ervaring de lessen kiest waarmee hij zijn zoon ertegen kan wapenen dat hij mogelijk op een onbewaakt ogenblik in net zo'n val loopt.

Ik wil over nog iets spreken. Bij het bestuderen van activiteiten zoals de gezinsavond en van zaken die betrekking hebben op het tempelhuwelijk, het huisonderwijs en wat niet al, hebben wij telkens weer ontdekt dat wij geen enkele vooruitgang boeken door alleen maar te waarschuwen en te proberen de mensen ertoe te bewegen vooral die gezinsavond te houden of dat huisonderwijs te genieten. Wij ontdekken nu dat de enige manier om het huisonderwijs af te ronden of het houden van gezinsavond op gang te brengen, of om mensen naar de avondmaalsvergadering te krijgen, of om hen te bewegen tot een tempelhuwelijk of tempelbezoek, is te zorgen dat de drager van het priesterschap in het gezin zijn priesterschap in ere houdt; en eer hij het belang inziet van het priesterschap van God, dat hem de bevoegdheid is verleend om namens de Almachtige God te handelen, is dat gezin niet veilig.

Wij moeten elke vader op het hart binden dat hij eenmaal verant-

woordelijk gesteld wordt voor het eeuwige welzijn van zijn gezin, en dat wil zeggen dat hij met zijn gezin naar de kerk moet gaan; dat wil zeggen gezinsavond houden om het gezin intact te houden; dat wil zeggen dat hij met zijn gezin naar de avondmaalsvergadering gaat; dat wil zeggen zich voorbereiden om naar de tempel te gaan en de stappen ondernemen om zijn gezin toteen eeuwig gezin te maken. Het is hoogst belangrijk dat de priesterschapsdragers op het hart wordt gedrukt dat zij als zij leven en handelen zoals de Here geboden heeft hun priesterschap in ere houden.

Ik ben ervan overtuigd dat er in de kerk heel wat mensen zijn die geestelijke zelfmoord aan het plegen zijn, en die roepen om hulp, precies zoals mensen die lichamelijke zelfmoord plegen. Het is een noodkreet die, als hij op tijd wordt gehoord, zielen kan redden.

Wij moeten de broederhand toesteken aan alle mensen, overal ter wereld, en aan alle mensen die zich werkelijk bekeerd hebben en lid willen worden van de Kerk, teneinde deel te hebben aan het vele goede dat daar te vinden is. Voor diegenen die nu het priesterschap nog niet dragen bidden we, dat de zegeningen van Jezus Christus hen in zo volledige mate gegeven zullen worden dat wij het hun kunnen verlenen. Intussen vragen wij de leden van de Kerk: tracht u het voorbeeld van onze Heer en Meester Jezus Christus te volgen, die ons het nieuwe gebod gaf dat wij elkander moeten liefhebben. Ik zou willen dat wij dat voor ogenielden.

En tenslotte nog één ding. President Smith heeft ons met zijn toespraak van vanavond nog iets anders ingeprent. Hij zei iets dat ik als een zekerheid ervaren heb.

Toen ik als jong lid zitting had in de Raad der Twaalven, was de eerste reorganisatie van de Kerk die ik mocht meemaken die na het overlijden van president Grant. Toen we in de tempel bijeenkwamen voor de lange bespreking, die gebruikelijk is alvorens er wordt gestemd en de beslissingen worden genomen met betrekking tot de verkiezing van de president van de Kerk, dacht ik aan de geruchten die de ronde deden over wie er misschien wel en wie niet raadgever zouden worden, zoals er altijd geruchten zijn bij reorganisaties. Maar toen de president zijn raadgevers noemde en zij hun plaats innamen voorin de kamer, voelde ik iets binnenin mij getuigen dat dit de mannen waren die de Here in het presidentschap van de Kerk wilde hebben. Het kwam in me op met zo'n vaste overtuiging, alsof mij de waarheid in de oren geschetterd werd.

Ik wil u dit op het hart drukken. Iemand heeft het eens zo gezegd, en ik geloof dat het absoluut waar is: „Iemand heeft zich niet waarlijk bekeerd voor hij ziet dat de macht Gods de leiders van deze kerk op de schouders gelegd is en voor dat als een vuur in zijn hart brandt.“ Pas als de leden van deze kerk de vaste overtuiging hebben dat zij op de juiste wijze worden geleid, en als zij ervan overtuigd zijn dat deze mannen Gods geïnspireerde mannen zijn die op de juiste wijze door de hand Gods aangesteld zijn, zijn zij waarlijk bekeerd.

Aldus getuig ik tot u dat ik nu met geheel mijn ziel weet, zoals ik het bij die gelegenheid wist, dat diegenen die de Here uitkiest de mensen zijn die Hij in een bepaalde periode nodig heeft. Ik heb overderling Orson F. Whitney,¹ een lid van de Raad der twaalfen, eens

vanaf deze kansel horen zeggen dat hij geloofde dat deze mannen niet per sé de mannen hoeven te zijn die het beste leven in de Kerk, en dat er vele anderen zijn die een even rechtvaardig leven leiden, wellicht een nog rechtvaardiger leven. Maar van één ding was hij zeker: als er een lege plaats is en de Here heeft iemand nodig, dan zoekt Hij de broeder uit die het beste geschikt is om op dat moment die functie te vervullen.

Ik leef nu al lang genoeg om te weten dat dit waar is want ik ben nu eenendertig jaren algemene autoriteit en ik getuig nu met volledige zekerheid van het feit dat de Here Zijn Kerk leidt, en dat wij voortdurend, dag in dag uit, in de raden van deze kerk zien dat er goddelijke leiding is. Dit nederige getuigenis spreek ik uit in de naam van de Here Jezus Christus. Amen.

*

¹ Whitney, Orson Ferguson (1855—1931); geboren in Salt Lake City; op 9 april 1906 tot apostel geordend.

De priesterschap – een vorstelijk leger

Waarom de priesterschapsdragers aan verleiding weerstand moeten kunnen bieden en trots moeten zijn op hun priesterschap.

Door president N. ELDON TANNER
eerste raadgever in het Eerste Presidentschap

Nu ik me een beeld probeer te vormen van de grote groepen mensen die de priesterschap uitmaken en die hier in dit gebouw en in andere gebouwen overal waar de Kerk is gevestigd aanwezig zijn, ga ik het lied „O ziet, een vorst'lijk leger“ meer waarderen. Wij zijn het enige volk op de gehele wereld dat het priesterschap van God draagt, de macht om in Zijn naam te spreken en te handelen. Wat een enorme kracht en invloed ten goede, dat wij onszelf disciplines opleggen en het priesterschap uitoefenen. Wat een voorrecht, wat een verantwoordelijkheid!

Als vaders en zonen en priesterschapsdragers moeten wij steeds nederig en fier zijn en ons nooit schamen voor het priesterschap dat wij dragen. Wij zijn een ander, een bijzonder volk en wij moeten anders blijven waar het gaat om de waarheid en rechtvaardigheid. Neem nooit een houding van „Ik ben heiliger dan u“ aan, maar leef steeds volgens de normen van de Kerk en twijfel nooit.

Sommige mensen schijnen bang te zijn dat zij aan prestige inboeten of dat ze belachelijk worden gemaakt. Zeker, wij hoeven niet te proberen te zijn zoals de wereld en te proberen de zondaars van de

wereld te behagen of naar de mond te praten. Wees *in* de wereld, maar niet *van* de wereld. Mijn ervaring heeft voor mij buiten kijf gesteld dat men zich nooit hoeft te schamen voor het priesterschap dat men draagt of voor ons leven volgens de leringen van dat priesterschap of het uitoefenen ervan.

Gisteren nog sprak ik met een zeer geslaagd zakenman, die een toegewijd lid van deze Kerk is en die zijn priesterschap in ere houdt. Ik zei: „Heeft u het ooit in uw leven ervaren als een nadeel?“

Hij zei: „President Tanner, het is altijd een voordeel geweest.“

Sommige mensen denken dat wij eigenlijk te streng zijn met het onderwijzen van onze zeden, in deze tijd nu de gemakkelijke houding en de kwalijke tendenzen in de wereld het denken van onze jongeren en soms zelfs dat van bisschoppen en ringpresidenten beïnvloeden. In feite worden wij ervan beticht pedant te zijn, en volgens mij betekent pedant zijn dat men bekrompen is en zich gedraagt of men bovenmate deugdzaam en wijs is. Geoordeeld naar de maten van de wereld zijn wij waarschijnlijk pedant.

Gaan wij het geloof verliezen, de eigentijdse openbaring ontkennen en onze manier van leven aan-

passen aan de tijdgeest, om net zo te zijn als de wereld? Of zullen wij een bijzonder volk blijven, ons priesterschap in ere houden en onze plicht doen?

Wij zijn anders dan de wereld. Wij hebben het geopenbaarde Evangelie en het priesterschap. Wij moeten het goede voorbeeld geven, waar wij ook zijn.

Of zijn wij zoals Johannes beschrijft: „Nochtans geloofden ook zelfs velen uit de oversten in Hem; maar om der Farizeën wil beledenen zij het niet; opdat zij uit de synagoge niet zouden geworpen worden.“

„Want zij hadden de eer der mensen lief, meer dan de eer van God.“ (Joh. 12:42-43.)

Ik wil graag tot de jongemannen die vanavond meeluisteren zeggen (ik zou willen dat ik tot elke jongeman die het priesterschap draagt kon spreken als dat hielp) dat wij ons nooit hoeven te schamen voor het Evangelie van Jezus Christus, en dat wij altijd op een nederige manier trots kunnen zijn op het priesterschap dat wij dragen.

Ik heb een jongeman gesproken die volgende maand gedoopt zal worden. Hij is het enige lid van zijn familie dat dan gedoopt wordt,

en ik zei: „Waardoor is je interesse voor de Kerk gewekt?”

En hij antwoordde: „De jongen waar ik op school veel mee optrok was lid van uw Kerk en zijn optreden interesseerde me. Hij was anders dan de rest van de jongens. Hij was een gelukkig iemand en hij nodigde me uit eens bij hem thuis te komen, en toen ik zag hoe liefdevol dat gezin leefde werd mijn belangstelling nog groter. Hij nam me mee naar de kerk en ik ging meespelen in het basketbalteam, en ik vond in die kerk een totaal andere sfeer dan ik ooit meegemaakt had. Toen raakte ik onder de indruk van dat team, van die fijne kerels die allemaal het Woord van Wijsheid naleefden en een goed en rein leven leidden, en ik besloot me aan te sluiten bij de Kerk.”

Verder zei hij: „Ik ben met die jongen naar de Brigham Young Universiteit gegaan om er een semester te studeren. Ik wilde de mensen daar leren kennen. Ik merkte dat de meeste jongeren daar leefden zoals ze moesten. Maar van een paar anderen daar geldt dat, als ik niet al besloten had lid van deze kerk te worden, ze geen al te beste indruk op me gemaakt zouden hebben.”

Ik geloof, jongemannen, waar ook ter wereld, dat jullie dit goed moeten onthouden. Door jullie gedrag kunnen mensen uit de Kerk blijven, en ik weet wel dat het jullie dáár niet om te doen is!

De directeur van een onderneming die tot de grote organisaties in dit land behoort, kende een van de leden van onze Kerk in het oosten van de VS die onderdirecteur van een grote maatschappij was, en hij vroeg hem, wetend dat hij heilige der laatste dagen was, of er een jongeman was die hij hem kon aanbevelen. Hij zei: „We willen

iemand hebben die zal leven zoals uw jongemannen, iemand waarvan we weten dat hij niet zal drinken, die zijn post niet in de steek laat, waar we op kunnen vertrouwen.”

Dat is geen verhandeling over anderen, maar is een aanbeveling voor onze jongemannen die leven zoals ze moeten. Dat leven zal hun steeds tot voordeel zijn.

Onze man zei: „Ik ken wel een jong iemand in Salt Lake City.” Ze vroegen het jonge lid naar New York te komen, hadden een gesprek met hem en boden hem de baan aan.

Ik kan jullie, jongemannen, niet genoeg op het hart drukken hoe belangrijk het is dat jullie leven zoals het moet, voor je eigen bestwil, terwille van je eigen succes, terwille van je eigen geluk en terwille van de invloed die jullie zullen hebben op de jongens waarmee jullie omgaan. Zij verwachten van jullie dat jullie doen wat jullie belijden; dat jullie zijn wat jullie belijden; en, als jullie het jegens hen niet af laat weten, zullen andere jongens, die het priesterschap niet dragen, de kans krijgen die invloed in hun leven te voelen. Kort geleden ben ik onder de indruk geraakt toen de jongeren-voorzitter van de Nationale Kamer van Koophandel van Amerika met zijn vrouw en nog twee echtparen mijn kantoor binnenkwamen voor een beleefdheidsbezoek, gebracht door een plaatselijk lid van de jongerenafdeling van deze Kamer van Koophandel, ook een lid van de Kerk. Nadat wij hadden gesproken over dingen van deze wereld en over de verantwoordelijkheid van deze jongeman, die voorzitter was van de jongerenafdeling van de Kamer, zei ik: „Wilt u misschien iets weten over de Kerk?” Hij zei: „Ja, graag.”

Toen wendde ik me tot de jongeman die ze mee had gebracht en zei: „Wilt u ze er iets over vertellen?”

Hij zei: „Ach, president Tanner, ik dacht dat u dat zou doen.”

Ik zei: „Nee, vertelt u ze maar over de Kerk.”

Hij keek deze andere jongeman recht aan en zei: „Ik wil u iets vertellen over het Boek van Mormon waarin wij geloven, en dat het woord van God is.” Hij vertelde hun wat het was, hoe de profeet het in handen had gekregen en hoe het werd vertaald; en toen hij hun deze informatie gaf zei hij: „En ik wil u zeggen dat ik weet dat het waar is, en ik geef u hier vandaag mijn getuigenis dat het boek waar is, dat het het woord van God is en ik wil u graag de belofte doorgeven die in het boek staat” — de belofte die wij allen kennen.

Toen zei hij: „Wilt u een exemplaar van dit boek hebben?”

En deze voorzitter zei: „Jazeker. Dat interesseert me.”

Die jongeman die dat getuigenis gaf, was Richard Moyle.

Jongemannen, waar wij ook zijn, met wie wij ook zijn, laten we niet vergeten dat wij zonen van God zijn. Wij dragen het priesterschap van God en wij zijn ervoor verantwoordelijk dat wij leven volgens de leringen ervan.

Ik wil er vanavond tot u van getuigen dat ik weet dat het Evangelie waar is. Ik weet net zo zeker dat het waar is als ik wat ook ter wereld weet. Ik weet dat God leeft, dat Jezus de Christus, en Zijn Zoon is, en dat Hij aan Joseph Smith verscheen; dat het Evangelie hersteld is en dat de Kerk opnieuw op deze aarde gesticht is. Ik wil aan de jongemannen onder jullie die menen misschien geen getuigenis te hebben

(wordt vervolgd op blz 107)

Het priesterschapsverbond

Een oproep tot de leden van de priesterschap
om hun roeping in ere te houden.

Door ouderling MARION G. ROMNEY
tweede raadgever in het Eerste Presidentschap

Broeders, dit is een grootse gelegenheid. Tienduizenden dragers van het heilig priesterschap zijn bijeen om instructies te ontvangen van het presidentschap van de Kerk.

Ik was diep onder de indruk van de woorden van de president. Ik ben blij dat hij deze dingen heeft gezegd. Toen ik naar hem luisterde, gingen mijn gedachten een kwart eeuw terug naar iets dat ik meemaakte met president Heber J. Grant. Wij waren kritiek aan het bespreken die er gekomen was op iets dat hij als president had ondernomen. Hij legde zijn ene arm om mijn schouder en legde zijn andere hand op mijn schouder en zei: „Jongen, houd steeds het oog van je wil gericht op de president van de Kerk; zelfs als hij je zegt iets fouts te doen, en je het doet, zal de Here je erom zegenen.”

En toen voegde hij eraan toe: „Maar maak je geen zorgen; de Here zal Zijn spreekbuis nooit Zijn volk van de goede weg af laten leiden.”

Zijn raad ben ik niet vergeten. Ik geloof dat ik sindsdien steeds die opdracht getrouw ben geweest.

Wij, die hier als broeders samen zijn, dragen het priesterschap. Wij zijn verbondsvolk. Toen de Here met Abraham een verbond sloot

beloofde Hij hem een talrijk nageslacht met de woorden:

„ . . . in uw nakomelingen . . . zullen alle geslachten der aarde worden gezegend, namelijk met de zegeningen van het Evangelie, die de zegeningen der zaligheid zijn, namelijk des eeuwigen levens.” (Abr. 2:11.)

Sinds de dagen van Abraham zijn zijn nakomelingen steeds bij diegenen die het Evangelie hebben begrepen, bekend geweest als de verbondskinderen. Een van de verbonden die wij met de Here hebben gesloten is het priesterschapsverbond. De 84ste afdeling van de Leer en Verbonden spreekt over het priesterschap. Er staat: „ . . . de zonen van Mozes en van Aäron, wier zonen gij zijt, zullen op de Berg Zion in het huis des Heren met de heerlijkheid des Heren worden vervuld, . . .

„Want allen die getrouw zijn, tot het verkrijgen van deze twee priesterschappen, waarvan Ik heb gesproken (het Aäronitische en het Melchizedekse), en in het verheerlijken hunner roeping, worden door de Geest geheiligd ter vernieuwing hunner lichamen.” (L. en V. 84:31-33.)

Ik geloof dat dit waar is. Ik geloof dat mannen en jongens die hun roeping in de priesterschap hoog

houden, een verandering in hun lichaam ondergaan. Vanmorgen, toen president Lee sprak tijdens de vergadering van de welzijnszorg, vertelde hij over iemand, een vreemdeling, die president McKay ontmoette en zei: „Bent u een profeet van God?” Het antwoord van president McKay was: „Kijk me aan en u weet het antwoord.”

Ik heb eens een verhaal gehoord over president Joseph F. Smith, onze vorige geliefde leider, die eens in Arizona een bijeenkomst met de gouverneur en nog een aantal vooraanstaande mannen bijwoonde. President Joseph F. Smith stemde er welwillend mee in met hen op de foto gezet te worden. Toen de heren weer opgingen in de menigte, hoorde iemand de gouverneur zeggen: „Weet u, toen ik daar naast die man stond, voelde ik me net een dief.” Hij kon de macht aanvoelen, welke er was in deze grote man die zijn roeping in de priesterschap verheerlijkte.

„ . . . allen, die getrouw zijn, tot het verkrijgen van deze twee priesterschappen, waarvan Ik heb gesproken, en in het verheerlijken hunner roeping, worden door de Geest geheiligd ter vernieuwing hunner lichamen.

„Zij worden de zonen van Mozes en van Aäron, en het nageslacht

van Abraham, en de kerk en het koninkrijk, en de uitverkorenen Gods." (L. en V. 84:33-34.)

De profeet Joseph Smith placht de broeders van de priesterschap herhaaldelijk aan te sporen hun roeping en uitverkiezing zeker te maken. Als we dat willen doen, zullen wij onze roeping in de priesterschap moeten verheerlijken. De openbaring zegt verder:

„En verder, allen, die deze priesterschap ontvangen, ontvangen Mij, zegt de Here." (Vers 35.)

Ik geloof dat deze uitspraak slaat op diegenen die de ambtenaren van de priesterschap ontvangen die aangesteld zijn om de Here te vertegenwoordigen.

„En verder, allen, die deze priesterschap ontvangen, ontvangen Mij, zegt de Here;

„Want hij, die Mijn dienstknechten ontvangt, ontvangt Mij;

„En hij, die Mij ontvangt, ontvangt Mijn Vader;

„En hij, die Mijn Vader ontvangt, ontvangt Mijn Vaders koninkrijk; daarom zal alles, wat Mijn Vader heeft, aan hem worden gegeven.

„En dit is overeenkomstig de eed en het verbond, die tot het priesterschap behoren." (L. en V. 84:35—39.)

President Smith zei vaak in zijn gebeden en in raadgevingen dat

hij bidt om en hoopt op het feit dat wij getrouw zullen zijn aan alle verbonden en verantwoordelijkheden die op ons rusten. Het lijdt geen enkele twijfel dat de verplichtingen die zijn verbonden aan de „eed en het verbond, die tot het priesterschap behoren" op onze schouders rusten, want de Here zegt dat „allen, die het priesterschap ontvangen, van Mijn Vader deze eed en dit verbond (ontvangen), dat Hij niet kan verbreken, en dat evenmin kan worden weggenomen." (L. en V. 84:40.)

Wij hebben dus een verbond met de Here gesloten waarbij Hij ons het eeuwige leven belooft, als wij ons deel van het verbond nakomen, d. w. z. als wij onze roeping in de priesterschap verheerlijken. De openbaring zegt dat de Here de eed en het verbond niet kan verbreken. Veel priesterschapdragers doen dat wel. Over hen zegt de openbaring:

„Maar een ieder, die dit verbond verbreekt, nadat hij het heeft ontvangen, en zich er geheel van afkeert, zal geen vergeving van zonden in deze wereld ontvangen, noch in de komende wereld . . ." (Vers 41.)

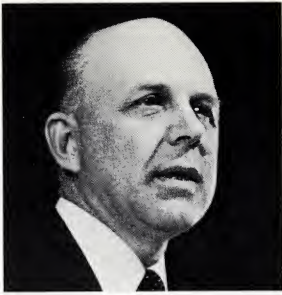
Welnu, ik geloof niet dat dit betekent dat iedereen die zijn roeping in de priesterschap niet verheerlijkt

lijkt een onvergeeflijke zonde begaat, maar ik geloof dat priesterschapdragers die een verbond hebben gesloten — door de doop, door de wet van de tienden, het Woord van Wijsheid en de vele andere verbonden die wij sluiten — en dan weigeren deze verbonden na te leven het risico lopen de belofte van het eeuwige leven te verliezen.

Ik heb een getuigenis van de waarheid van wat President Smith zei over de leiders van deze Kerk en het feit dat zij de Verlosser van de wereld hier op aarde vertegenwoordigen. Ik weet dat er in het priesterschap kracht schuilt en dat wij uit de hemel de kracht kunnen putten om ons werk te doen, als we het werk dan ook maar zo goed mogelijk doen.

God helpe ons dit te begrijpen en de grote eer te begrijpen die Hij ons heeft aangedaan door ons priesterschap te verlenen. Dit bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

*

Het priesterschap en zijn kracht en vitaliteit

Wanneer het priesterschap op de juiste wijze gebruikt wordt is het in deze tijd de grootste macht op aarde.

Door president A. THEODORE TUTTLE
van de Eerste Raad van Zeventig

Een belangrijk en telkens terugkerend thema op deze conferentie en op de instructiebijeenkomst van de regionale vertegenwoordigers van de Twaalven is de belangrijkheid, de onmisbaarheid van het priesterschap. Bijna alle sprekers hebben het direct of indirect genoemd. Mijn toespraak gaat over hetzelfde onderwerp. De kracht van het priesterschap op aarde is op dit moment groter dan in welke andere periode van de geschiedenis van de wereld ook. Op 28 maart 1835 ontving de profeet Joseph Smith tijdens een vergadering met de Raad der Twaalven in Kirtland (Ohio) een zeer belangrijke openbaring betreffende het priesterschap:

„Er zijn in de kerk twee priesterschapen, namelijk het Melchizedekse en het Aäronitische . . .”

„De reden, waarom het eerste het Melchizedekse Priesterschap wordt genoemd is, dat Melchizedek zulk een groot hogepriester was.”

„Vóór zijn tijd werd het genoemd: *Het Heilige Priesterschap naar de Orde van de Zoon Gods.*”

„Alle andere functies of ambten in de kerk zijn toevoegingen aan dit priesterschap.” (L. en V. 107:1-3,5)

Het is van het grootste belang dat wij deze Schriftplaatsen begrijpen. President Joseph F. Smith heeft eens gezegd:

„Er komt uit dit priesterschap geen ambt voort dat groter is of kan zijn dan het priesterschap zelf. Het is aan het priesterschap dat het ambt zijn ge-

zag en macht ontleent. Geen ambt geeft gezag aan het priesterschap. Geen ambt voegt iets toe aan de macht van het priesterschap, maar alle ambten in de Kerk ontleen hun macht, hun kracht en hun gezag aan het priesterschap. Indien onze broeders zich dit beginsel goed zouden willen realiseren, dan zou er niet zoveel misverstand bestaan betreffende bestuurszaken in de Kerk als er nu bestaat.” (*Evangelieleer* Deel I, blz. 110.)

Er zijn in de Kerk drie presiderende quorums die uit de priesterschap worden gekozen:

„Noodzakelijkerwijze moeten er presidenten of presiderende ambtenaren zijn, die voortkomen uit hen, die tot de verschillende ambten in deze twee priesterschapen zijn geordend.

„Van de Melchizedekse Priesterschap vormen drie presiderende Hogepriesters, gekozen door de groep, en tot dat ambt aangesteld en geordend, en door het vertrouwen, het geloof en het gebed der kerk ondersteund, een raad van het Presidentschap der Kerk. „De twaalf reizende raadsleden zijn geroepen de Twaalf Apostelen te zijn, of bijzondere getuigen van de naam van Christus in de ganse wereld. . .

„Er zijn vormen een Raad, in gezag en macht gelijkwaardig aan de drie eerder genoemde presidenten.

„De Zeventigers moeten in de naam des Heren handelen onder aanwijzing van de Twaalven of de reizende Hoge Raad om de kerk op te bouwen, en alle aangelegenheden er van onder alle

natiën te regelen . . .” (L. en V. 107: 21-24, 34.)

Wat is het priesterschap? President John Taylor zei hierover het volgende: „. . . het is het bestuur van God, zowel op aarde als in de hemel, want het is door toedoen van deze macht of dit beginsel dat alle dingen op aarde of in de hemel worden bestuurd en door deze macht worden alle dingen in stand gehouden — het leidt alles — het houdt alles in stand — en het heeft betrekking op alles wat met God en de waarheid in verband staat. Het is de macht van God die aan de intelligenties in de hemel en aan de mensen op aarde gedelegeerd is. . .” (*The Gospel Kingdom*, [Bookcraft, 1943] blz. 129.)

Om verhoging te kunnen verwerven moet de mens het heilige priesterschap verkrijgen en het vervolgens in ere houden.

„Want allen, die getrouw zijn, tot het verkrijgen van deze twee priesterschapen, waarvan Ik heb gesproken, en in het verheerlijken hunner roeping, worden door de Geest geheiligd ter vernieuwing hunner lichamen.

„Zij worden . . . de uitverkorenen Gods.

„En hij die Mijn Vader ontvangt, ontvangt Mijn Vaders Koninkrijk; daarom zal alles, wat Mijn Vader heeft, aan hem worden gegeven.

„En dit is overeenkomstig de eed en het verbond, die tot het priesterschap behoren.” (L. en V. 84:33-34, 38-39.)

Maar we moeten wel bedenken dat dit geldt op voorwaarde van het verheer-

lijken van het priesterschap dat wij ontvangen. Er wordt in deze tijd veel energie besteed aan en met veel nadruk gewezen op de goede werking en het juiste besturen van dit priesterschap in de Kerk.

„Laat daarom een ieder zich bij zijn eigen ambt bepalen, en in zijn eigen roeping arbeiden: . . . opdat het stelsel volmaakt moge worden gehouden.“ (L. en V. 84:109-110.)

Tegenwoordig dragen de hogepriesters in de Kerk de volledige verantwoordelijkheid voor het genealogisch onderzoek en het verrichten van tempelverordeningen. Door de priesterschap moeten zij erop toezien dat ieder lid van de Kerk, op het juiste moment en op de juiste manier, werkt aan de zaligheid van zijn overleden familieleden. Dit betekent dat alle leden de verplichting hebben om:

1. een persoonlijk gedenboek aan te leggen.
2. ten minste voor vier generaties volledig genealogisch werk te verrichten.
3. waardig te leven zodat zij een tempelaanbeveling kunnen ontvangen.
4. tempelverordeningen voor de doden te verrichten.

De zeventigers hebben hun eigen ambt en werkzaamheden in hun roeping, nl. het zendingswerk. Als zendingeling zijn de zeventigers gespecialiseerd in het geven van onderricht. De kracht van ons, als leden, ligt in het zoeken en opvangen. Gezamenlijk vormen wij een productief team dat de boodschap

van de herstelling aan alle kinderen van onze Vader overbrengt.

Een bijzondere taak van de ouderlingen ligt op het gebied van de welzijnszorg. Zij hebben echter deel aan de zeer belangrijke verantwoordelijkheid om de heiligen door hun huisonderwijs te vervolmaken. De president van het ouderlingenquorum heeft meer dan wie ook in de wijk (met uitzondering van de bisschop) de roeping om het Evangelie aan zoveel mogelijk mensen te bedienen.

De huisonderwijzers dienen:

„ . . . de huizen van alle leden te bezoeken, en hen te vermanen overluid en in het verborgen te bidden, en alle huiselijke plichten na te komen.

„ . . . altijd over de (leden der) kerk te waken, en met hen te zijn en hen te sterken;

„ . . . toe te zien, dat er geen ongerechtigheid onder de (leden der) kerk is, noch ongenoegen met elkander, noch liegen, lasteren of kwaadspreken;

„En toe te zien, dat de (leden der) kerk dikwijls te zamen komen, en ook, dat zij allen hun plicht doen.“ (L. en V. 20:47, 53—55.)

Al deze plichten zijn door de Here bedoeld om het gezin krachtiger te maken; U zult bemerken dat het in dit Schriftgedeelte slechts indirect over *onderwijs* gaat. Als wij, als huisonderwijzers, de hele bedoeling van onze plicht zouden verstaan, zou dit onderwijs uiteindelijk trouw gedaan worden door hen die de Here geodend heeft als onderwijzers van het gezin. Hoewel

het huisonderwijs nog niet volledig ontwikkeld is, begrijpen wij toch dat het een van de meest verheven vormen van dienstbaarheid in de Kerk is. Eén ding is zeker: Het is dienstbaarheid die zalig maakt.

De priesterschap van de Kerk is een machtig bolwerk tegen het oprukken van het kwaad. Er is geen macht op aarde die de kracht van de vijand kan weerstaan, behalve de macht van de rechtvaardige mannen die in hun gezin hun priesterschap in ere houden.

De jongemannen van de Aäronitische priesterschap zijn niet vergeten. De Here heeft het in Zijn wijsheid juist geacht deze jongemannen reeds vroeg in hun leven tot dienstbaarheid in het koninkrijk te roepen. Soms denkt u, als u het programma van de Kerk niet kent, dat de Kerk deze belangrijke categorie negeert.

In deze Kerk wacht er een roeping op de jeugd en er is genoeg te doen als u de raadgevingen van uw leiders wilt volgen. Het is niet de bedoeling dat u „voor een karretje gespannen wordt“ en begint te draven. Een wijs gezegde luidt: „De hand die de teugels houdt is niet de kracht die de lading trekt.“ De kracht en de energie van de jeugd en de wijsheid van volwassen mannen vormen te zamen een gelukkige combinatie. Dit is de wijze waarop de Here wil dat de Aäronitische en Melchizedekse priesterschap samenwerken.

Waarom doen wij een beroep op u om rein te leven? Opdat u geschikte dienstknechten zult zijn en uw bijdrage

aan het koninkrijk Gods kunt leveren. In 1906 heeft president Joseph F. Smith het volgende gezegd:

„Als wij lang genoeg leven zullen wij de dag aanschouwen (hoewel enkelen onzer niet lang genoeg leven om die dag te aanschouwen zullen er anderen zijn die hem wel zullen meemaken) dat iedere raad van de priesterschap van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen op de meest volstreekte wijze zijn taak zal begrijpen; zijn eigen verantwoordelijkheid op zich zal nemen, zijn roeping hoog zal houden en zijn plaats in de Kerk zal innemen, overeenkomstig de intelligentie en bekwaamheid van die raad. Als die dag aangebroken is, zal het werk dat nu door de hulporganisaties verricht wordt niet meer zo noodzakelijk zijn, omdat het dan gedaan zal worden door de quorums van de priesterschap. De Here heeft dit vanaf het begin begrepen en Hij gaf de Kerk de middelen waarmee in iedere behoefte kon worden voorzien door de organisaties van de priesterschap.“ (Conference Report, april 1906, blz. 3.) Wij staan nu aan het begin van de dag waarop in ieder ambt van het priesterschap de sterkste man geroepen wordt tot een leidende functie in de priesterschap.

Wij vragen de toekomstige ouderlingen zich volledig te ontplooien. Word de geestelijke leider in uw gezin. Sla de mantel van deze verantwoordelijkheid om. Vervul de diensten die u en uw geliefden zaligheid en verhoging

brenge in het koninkrijk Gods. Dit is geen gewone oproep om te dienen, ook geen wanhopige smeekbede. Het is een plechtige waarschuwing om in uw persoonlijke leven orde op zaken te stellen; om de aangelegenheden van uw gezin te regelen; om uw naasten te dienen en door deze goddelijke macht het leven van anderen te zegenen.

Deze Kerk met haar geïnspireerde leiders heeft de strijd met de vijand reeds aangeboden. De strijd waarin wij verweekeld zijn ligt niet in de toekomst; ze vindt nu plaats! Als wij dit niet duidelijk zien, komt dit omdat wij de tekenen die de broeders ons nu geven, niet begrijpen. Na hier drie dagen geluisterd te hebben, zien wij de boodschap van deze conferentie, duidelijk. Die boodschap houdt in dat u op moet staan, de verantwoordelijkheid van uw priesterschap op u moet nemen en het werk des Heren tot een goed einde brengen. Dit was geen gewone conferentie. Ook is het niet zonder meer „de beste conferentie die we ooit gehad hebben.“ Wij hebben een duidelijke oproep gehoord om ons te bekeren en om nu te beginnen deze grote macht, die aan deze Kerk verleend is, uit te oefenen.

Mijn broeders, ik smeeek u om u te verheffen. Ontdoe u van de boeien van de traagheid en ga voorwaarts.

Om te spreken met de bemoedigende woorden van de profeet Joseph: „Broeders, zullen wij in zulk een groot werk niet voorwaarts gaan?

Gaat voorwaarts, en wijk niet terug. Moed broeders; en voort, voort, ter overwinning! . . .” (L. en V. 128:22.)

Ik wil tot u getuigen dat Jezus de Christus is. Ik getuig dat Hij voor eeuwig de grote Hogepriester is. Ik getuig dat God, de Vader, en Zijn Zoon Jezus Christus aan de profeet Joseph Smith zijn verschenen en in deze tijd de Kerk van Jezus Christus opnieuw hebben gesticht en haar met de macht van God hebben begiftigd.

Ik getuig dat deze mannen de sleutelen van het heilige priesterschap bezitten. Er schuilt macht en inspiratie in de woorden van deze broeders. Er is in de hele wereld geen groep mannen als deze. Zij hebben hun ambt niet verworven door een politieke partij en zij hebben ook geen populariteitswedstrijd gewonnen. Zij zijn door openbaring en door handoplegging geroepen. Het zal wél zijn met ons en de onzen wanneer wij naar hun geïnspireerde raadgevingen luisteren en deze opvolgen. In de naam van Jezus Christus. Amen. *

TAKEN VAN DE PRIESTERSCHAP

Door WILFORD WOODRUFF (1807—1898)

vierde president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Bewerkt naar een toespraak die werd gehouden op 4 juli 1880.

Ik beschouw onze toestand, of de positie die wij als volk innemen, als een, waarin wij voor een bepaald werk worden geroepen. Als wij mannen uitzenden om op zending te gaan of om een zaak te behartigen of een werk uit te voeren, verwachten wij uiteraard dat zij hun taak volbrengen, en de Here verwacht precies hetzelfde. Daarom beschouw ik de ouderlingen Israëls die hier vanavond aanwezig zijn en de ouderlingen van deze Kerk en dit koninkrijk, alsof zij op zending zijn.

Wij zijn voor een zending geordend en ons is een tijd gesteld waarin wij deze moeten volbrengen. Niet dat ik precies weet hoeveel dagen of jaren wij ermee bezig zullen zijn. Maar deze zending wordt van ons vereist ongeacht tot welk ambt wij zijn geordend of geroepen.

En als ons een werk wordt opgelegd, mogen wij dat niet negeren of naast ons neerleggen. Er wordt verslag van bijgehouden, of u dat nu zelf doet of niet. Er zijn heel wat openbaringen waaruit ons blijkt dat dit het geval is. Uw geschiedenis gaat voor u uit. Allen zult u die aantreffen als u aan de andere kant van de sluier komt. De geschiedenis van elke mens — zijn daden — worden te boek gesteld, of hij er hier zelf boek van gehouden heeft of niet. Dit wordt heel duidelijk uit de openbaring die wij kennen als het „Olijfblad“. (L. en V. 88.)

Er is ons een werk op de schouders gelegd. Dat gold voor Joseph Smith, en dat gold voor Brigham Young en

voor de Twaalf Apostelen, dat geldt voor ons allemaal, en wij zullen veroordeeld worden als wij het niet volbrengen. Dat zullen we wel merken aan de andere kant van de sluier. Door dit verwaarlozen van hun plicht hebben zo vele mensen deze Kerk en het koninkrijk Gods verlaten.

Menigmaal heb ik, als ik er over aan het nadenken was, gewenst volledig mijn verantwoordelijkheid jegens God te kunnen begrijpen, en de verantwoordelijkheid die elke priesterschapsdrager in deze generatie is opgelegd. Maar laat ik u zeggen, broeders, dat ik geloof dat uw hart te zeer op de dingen dezer wereld is gezet. Wij beseffen niet — mannen die in deze tijd het priesterschap dragen zouden dat moeten beseffen — wat de machtige verantwoordelijkheid is die wij met betrekking tot God en de hoogste hemelen en ook tot deze wereld dragen. Ik geloof dat wij te ver van de Here verwijderd zijn. Ik geloof niet dat wij onze godsdienst naleven zoals wij behoren te doen. Ik geloof niet dat wij ons hart zo gezet hebben op de opbouw van dit koninkrijk als heiligen der laatste dagen betaamt.

Denk nu niet dat ik uw vijand ben omdat ik u deze dingen zeg. Ik voel dat wij een belangrijk werk te verrichten hebben, en dat andere mensen ons werk zullen voortzetten als wij overleden zijn. Ik kijk om me heen en overzie het werk van de tijd. Ik kijk om me heen en bemerk dat acht van de Twaalf Apostelen zijn overgegaan naar

de geestenwereld sinds wij in dit dal zijn aangekomen; ik verwacht dat ik zelf ook heen zal gaan, en ik verwacht ook dat mijn broeders daarheen zullen gaan; binnen afzienbare tijd zullen wij allen daarheen gaan. Ik zoek niets anders meer; en ik kan zeggen dat ik de afgelopen twee jaar het gevoel heb gehad dat voor mij op deze aarde geen ander werk is weggelegd dan te proberen dit koninkrijk op te bouwen. Ik vind dat ik niet het recht heb om mijn hart op de dingen van deze wereld te zetten, als ik daarmee ook maar één taak zou verwaarlozen waarvan God wil dat ik die volbreng.

Als ik naar deze generatie kijk, als ik nadenk over de twaalfhonderd miljoen mensen die nu in het vlees leven, onder wie er velen zijn die aan het rijpen zijn voor het oordeel Gods, een generatie die op het punt staat de wrake Gods over zijn hoofd uitgestort te krijgen — als ik nadenk over al deze dingen, weet ik dat ik er spijt van zal hebben als ik naar de geestenwereld ga, indien ik nu hier mijn getuigenis niet doe horen, indien ik nalaat deze generatie mijn getuigenis te geven als ik daartoe in de gelegenheid ben.

Zo voel ik mij met betrekking tot dit werk. God eist dat wij er deze generatie verslag van uitbrengen; en als ik denk aan de omvang van deze generatie, de groetheid ervan, als ik bedenken dat dit een generatie en een bedeling is waarin God een koninkrijk wil vestigen, het grootste koninkrijk dat het laatste en enige koninkrijk is

dat de Heer ooit ter wereld heeft gevestigd, een koninkrijk dat gedurende het millennium stand moet houden op aarde — als ik aan deze dingen denk, kan ik beseffen hoe groots dit werk is.

De wereld heeft altijd al strijd geleverd met de profeten en hen vernietigd, uitgezonderd Henoeh die met zijn stad werd opgenomen ten hemel. Als wij nu maar konden beseffen dat wij heden ten dage het koninkrijk van God op aarde hebben, met de belofte van God de Vader dat het op aarde zal blijven tot de komst van de Zoon des Mensen — als wij dit maar konden beseffen en ons bewust konden zijn van onze grote verantwoordelijkheid, lijkt het mij toe dat wij er allen sterk naar zouden verlangen onze roeping hoog te houden.

Met een generatie als de onze, met de volkeren der aarde zoals ze heden ten dage zijn, met de macht om een blijvend koninkrijk van God op te bouwen, met de kracht om tempels voor de Allerhoogste God te doen verrijzen, ondanks toorn en verontwaardiging van een miljard mensen — zeg ik u, dat wij met die macht en met de steun van de Here zeer zeker bereid dienen te zijn om ons aandeel in het werk te verrichten. Wij hebben getuigd van het Evangelie van Jezus Christus, van het Boek van Mormon en van de profeten Gods die in onze eigen tijd zijn verwekt, en dit getuigenis zal een oordeel over deze generatie vellen en degenen die het verwerpen, veroordelen.

Dit koninkrijk is ons toevertrouwd. De God der hemelen is met ons. Hij steunt ons. Hij wendt de toorn der mensen af. Hij bindt de handen van onze vijanden en breekt elk wapen dat tegen Zion wordt gesmeed. Hij heeft Zijn volk zich

*Dit was het huis van de familie Woodruff
in de Durphy Street in Nauvoo*

in deze dalen in het gebergte doen vestigen.

Ik zou tot alle bisschoppen, en wie ook gezagsdrager is, willen zeggen dat onze belangstelling gericht dient te zijn op de voortzetting van dit werk. Wij moeten hard werken om de Geest Gods te ontvangen. Het is ons recht, ons voorrecht en onze plicht de Here aan te roepen, opdat het oog van onze geest geopend moge worden, zodat wij de tijd waarin wij leven kunnen begrijpen. Het is uw voorrecht, en ook het mijne, de gedachten en de wil des Heren te kennen omtrent onze plichten, en als wij dit niet nastreven, houden wij onze roeping niet hoog.

Wij dienen het werk waartoe wij geroepen worden niet als te veel arbeid te beschouwen. Alles waartoe wij worden geroepen moeten wij met inzet van al onze krachten doen. Ik werp een terugblik op de tijd van onze eerste zendingen. Broeder Taylor, broeder Brigham, ikzelf en nog anderen moesten onze reis aanvangen terwijl ziekte en de macht van de dood ons omringden; moesten vrouwen en kinderen zonder voedsel, zonder kleding achterlaten om zonder buidel of male (zie L. en V. 24:18), het Evangelie te gaan prediken. Ons werd van Godswege geboden dat te doen, en als we dat niet hadden gedaan, zouden wij hier vandaag niet zijn. Maar nu wij deze dingen wel hebben gedaan, zegent God ons, Hij steunt de getrouwe ouderlingen van deze Kerk en dit koninkrijk, en Hij zal dat blijven doen tot wij het hebben volbracht.

Ik wil vertellen hoe ik over deze dingen denk. Ik denk na over onze positie. Ik besef dat wij een getuigenis uit te dragen hebben en dat wij verantwoordelijk gesteld zullen worden voor de wijze waarop wij onze plicht nakomen. Als apostelen, zeventigers,

ouderlingen, priesters enzovoorts moeten wij verantwoording afleggen aan de Allerhoogste God. Als wij onze plicht doen, zullen onze klederen rein zijn.

Wij zijn wachters op de muren van Zion. Wij hebben de plicht de bewoners der aarde te waarschuwen voor de dingen die komen gaan, en als zij ons getuigenis afwijzen, zal hun bloed over hun eigen hoofd komen. Als het oordeel Gods over de zondaars komt, kunnen zij niet zeggen dat zij niet gewaarschuwd zijn. Mijn klederen, en de klederen van duizenden anderen zijn onbesmet van de mensen van deze generatie. Zo ook de klederen van Joseph Smith, Brigham Young en die ouderlingen Israëls die voor het geloof gestorven zijn. Wij hebben getuigd, en als het oordeel Gods komt kunnen de mensen niet zeggen dat zij niet gewaarschuwd zijn. Ik acht onze positie tegenover deze generatie voor haar en voor ons van groot belang. Ik wil niet, dat als ik naar de geestenwereld ga, deze generatie opstaat om mij te veroordelen en zegt dat ik mijn plicht niet heb gedaan.

Er is nooit tevoren een generatie geweest zoals deze. Er is nooit tevoren een volk geweest zoals dit. Er is nooit tevoren een werk geweest als dit, nooit sinds God de wereld schiep. Weliswaar zij er mensen geweest die het Evangelie hebben gepredikt, maar in de volheid der tijden heeft de Here de grondvesting van Zijn koninkrijk ter hand genomen. Dit is de laatste bedeling. Hij heeft mannen en vrouwen opgewekt om Zijn werk voort te zetten, en zoals ik al vaak heb gezegd, zijn velen van ons in de geestenwereld weggehouden van de organisatie van deze wereld, om juist voort te komen in de generatie waarin wij nu leven. Ons leven is met Christus verborgen

Wilford Woodruff van vier generaties ziet u op deze foto die dateert uit ongeveer 1896.

geweest bij God, en de duivel heeft van de dag af dat wij geboren werden tot aan deze ure toe steeds getracht ons te doden. Maar de Here heeft ons behouden. Hij heeft ons het priesterschap gegeven, Hij heeft ons het koninkrijk gegeven en de sleutelen ervan. Zullen wij onze hemelse Vader teleurstellen? Zullen wij de profeten van weleer en de apostelen teleurstellen die naar deze dag hebben ver-

langd? Zullen wij Joseph Smith teleurstellen en die broeders die ons zijn voorgedaan, die het fundament hebben gelegd van dit werk en die het aan ons hebben overgelaten hun arbeid voort te zetten?

Broeders, laat ons in Godsnaam niet ons hart zetten op de dingen van deze wereld, waardoor wij de dingen die te maken hebben met het eeuwige leven verwaarlozen. Geef de bisschoppen

niet het gevoel dat het u zwaar valt de raad op te volgen van diegenen die geroepen zijn om al deze dingen te leiden. Geloof mij, broeders, als u duizend jaar in het vlees zou leven, of zo lang als Vader Adam, en uw hele leven in armoede zou moeten leven en zwegen, en als u het had volbracht, en er dan zeker van was dat door uw daden uw vrouwen en kinderen op de morgen van de eerste opstanding met u zouden toeven in de tegenwoordigheid Gods, zou dit ene voorrecht uw zwegen van misschien duizend jaar lang rijkelijk belonen. Tegen welke daden of welk lijden wegen de grote aantallen koninkrijken, tronen en heerschap-pijen die God heeft geopenbaard niet op?

Welnu, wij hebben het koninkrijk, en wij moeten het volbrengen. Het zou u of mij niets baten afvallig te zijn. Maar dit gevaar bestaat, weet u. Broeder Joseph gaf ons altijd deze wijze raad: „Op het ogenblik dat u uzelve toestaat een taak waarvoor God u geroepen heeft terzijde te leggen om te voldoen aan uw eigen wensen; op het ogenblik dat u uzelf de kans geeft onverschillig te worden, legt u de eerste steen voor de afvalligheid. Pas op; begrijp goed dat u voor een werk geroepen bent, en als God wil dat u dat werk verricht, doe het dan ook.“ Ook zei hij dit: „In al uw beproevingen, tegenspoed en ziekte en in al uw lijden, zelfs tot in de dood, moet u zich ervoor hoeden God te verraden, moet u zich ervoor hoeden het priesterschap te verraden en moet u zich hoeden voor afvalligheid; want als u dat niet doet, zal het u berouwen.“ Wij hebben veel raad van deze strekking ontvangen, en ik heb het van die dag af tot op heden onthouden.

Ik kan niets bereiken door een of andere plicht te verwaarlozen. Ik heb nog

nooit een zonde begaan in deze Kerk en dit koninkrijk die me niet duizendmaal meer heeft gekost dan de zonde zelf waard was. We kunnen niet ongestraft zondigen; we kunnen niet ongestraft raad naast ons neerleggen, want het zal verdriet ten gevolge hebben; en de enige veilige weg is de schoulers te rechten en onze plicht te doen om zo het koninkrijk tot stand te doen komen.

Ik hoop van ganser harte dat wij God niet zullen vergeten; ik hoop van ganser harte dat wij niet zullen vergeten welke plaats wij voor Zijn aangezicht innemen; want dit zal ik omtrent mijzelf zeggen: als ik ooit enige voldoening of enig geluk heb gekend, dan was dat door het „mormonisme“. Als ik ook maar enige waarde heb, dan stamt die uit het „mormonisme“. Als ik ooit enige zegen heb ontvangen, als ik de kracht heb gehad om te getuigen van de dingen Gods en als ik het middel ben geweest om mensen tot de Kerk en het koninkrijk Gods te brengen, was dat door de macht van God of door wat men wel het „mormonisme“ noemt, het Evangelie van Christus. Ik weet dat de macht van God deze dingen heeft gewrocht. Door de macht van God hebben wij ontvangen wat wij nu bezitten — onze rijkdom, onze gaven, onze vrouwen, onze kinderen. Hoevelen van u hebben er al koninkrijken, machten en vorstendommen op hun hoofd verzegeld gekregen voor de wereld die komen zal? Wie kan deze zegeningen vergelijken met goud en zilver en de dingen van deze wereld? Of wat is er te vergelijken met de gave van het eeuwige leven?

Ik bid God, onze hemelse Vader, u te zegenen, allen te zegenen die het heilig priesterschap dragen; dat Gods zegeningen met u mogen zijn. Ik geloof dat wij als volk moeten opstaan

om ons te bekleden met de macht van God. Er moet een hervorming of een verandering in ons midden plaatsvinden. Er is te veel zonde onder ons. De duivel heeft te veel macht over ons. Heel wat mensen die de naam van Christus en het heilig priesterschap dragen, zijn betreffende de dingen Gods aan het bekoelen. Wij moeten ontwaken; wij moeten onze lampen bereiden en voorbereid zijn op de komst van de Zoon des Mensen. Moge God u zegenen. Moge Hij ons heiligen en ons voorbereiden op het beërven van het eeuwige leven; dit bid ik in de naam van Jezus. Amen. *

(vervolg van blz 96)

van het Evangelie, vragen de overtuigende getuigenissen te aangaarden die jullie hier vanavond hebben gehoord van je leiders. Dan zullen jullie door gebed en studie en het onderhouden van de geboden zelf een getuigenis krijgen, de grootste zegen die een mens ten deel kan vallen.

... dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den enigen waarachtigen God, en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt.“ (Joh. 17:3.)

Dat wij ons priesterschap mogen eren en de zegeningen mogen genieten die erdoor mogelijk zijn en dat wij ons steentje zullen bijdragen om de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens te weeg te brengen, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. *

Geschenkabonnementen

Geef uw familie en kennissen verheffende lectuur in

handen. Een geschenkabonnement op *De Ster* kost

u f 15,— per jaar. Wend u

tot de administratie.

Tot de administratie in

Amstelveen als u tot de

Hollandse Ring behoort,

anders tot die in Huizen. Wie

weet hoeveel goed we met

een geschenkabonnement

doen kunnen! Ieder onzer

kent adressen waar een

geschenkabonnement zegen-

rijk werkt.

Hebben we er f 15,— voor

over?

Hoe rijk zijn wij?

*

Algemene conferentie

München

Reserveer het lange weekend

24 t/m 26 augustus 1973!

Eeuwige sleutelen en het recht om te presidieren

De verantwoordelijkheid en de macht van het Melchizedekse priesterschap in deze tijd

Algemene priesterschapsvergadering 8 april 1972

Door president JOSEPH FIELDING SMITH (1876—1972), tiende president van de Kerk

Ik zal enige woorden wijden aan het priesterschap en de sleutelen die de Here in deze laatste bedeling op ons bevestigd heeft.

Wij dragen het Melchizedekse priesterschap. Dit is de macht en het gezag van God, dat aan de mens op aarde gedelegeerd is om in alle dingen te handelen voor de zaligheid der mensen.

Wij bezitten ook de sleutelen van het koninkrijk Gods op aarde en dit koninkrijk is De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Deze sleutelen zijn het recht om te presidieren; zij zijn de macht en het gezag om te besturen en om alle zaken van de Here op deze aarde te leiden. Zij, die deze sleutelen dragen, hebben de macht om de wijze waarop alle anderen in het priesterschap dienen, te besturen en te controleren. Wij allen kunnen het priesterschap dragen, maar wij kunnen het slechts gebruiken voor zover wij hiertoe gemachtigd en geleid zijn door hen die de sleutelen bezitten. Dit priesterschap en deze sleutelen werden door Petrus, Jakobus en Johannes en door Mozes, Eila en andere profeten van weleer aan Joseph Smith en Oliver Cowdery overgedragen. Zij zijn verleend aan iedere man die als lid van de Raad der Twaalven is aangesteld. Maar daar zij het recht om te presidieren zijn, kunnen zij slechts volledig door de senior-apostel van de Kerk op aarde, namelijk de president van de Kerk, worden uitgeoefend. Mag ik nu zeer duidelijk en met zeer veel nadruk stel-

len dat wij het heilige priesterschap dragen en dat de sleutelen van het Koninkrijk van God hier aanwezig zijn. Zij zijn slechts in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

In een openbaring bij monde van Joseph Smith zei de Here dat deze sleutelen „altijd tot het Priesterschap van de Hogepriesterschap behoren” (L. en V. 81:2), en ook: „Een ieder, die Mijn woord ontvangt, ontvangt Mij, en een ieder, die Mij ontvangt, ontvangt hen — het Eerste Priesterschap — die Ik heb gezonden . . .” (L. en V. 112:20.)

In hetzelfde verband zei de profeet Joseph Smith: „U moet bekend worden met deze mannen die evenals Daniël driemaal per dag in de richting van het Huis des Heren bidden. Vertrouw op het Priesterschap en ontvang hun leiding.”

Nu geloof ik, broeders, dat er één ding is dat wij heel duidelijk voor ogen moeten houden. Noch de president van de Kerk, noch het Eerste Priesterschap, noch de gezamenlijke stem van het Eerste Priesterschap en de Twaalven zal de heiligen ooit op een dwaalspoor brengen of de wereld een advies geven dat in strijd is met de geest en de wil des Heren. Een mens kan falen, of ideeën hebben of raad geven die niet in overeenstemming zijn met de bedoeling van de Here. Maar de stem van het Eerste Priesterschap en de gezamenlijke stem van de anderen die met hen de sleutelen van het koninkrijk bezitten, zal de heiligen en de wereld altijd leiden op de pa-

den waar de Here hen wenst. De Here heeft heel duidelijk tegen Joseph Smith gezegd:

„ . . . dat het niemand zal worden toegestaan uit te gaan om Mijn evangelie te prediken, of om Mijn kerk te vestigen, tenzij hij is geordend door iemand, die hiertoe gezag heeft, en op de juiste wijze door de hoofden der kerk is geordend.” (L. en V. 42:11.)

Hij heeft ook gezegd:

„De sleutelen van het koninkrijk Gods zijn overgedragen aan de mens op aarde, en van dit tijdstip af zal het evangelie voortgaan naar de einden der aarde, zoals een steen, die zonder handen uit de berg is afgehouden, zal voortrollen, totdat deze de ganse aarde heeft gevuld.” (L. en V. 65:2.)

Deze dingen zijn waar, broeders, De Here is met Zijn volk. De rechtvaardigheid zal zegevieren. Onze zaak is rechtvaardig en de Here zal ons leiden en ons ten slotte de overwinning doen behalen.

Ik getuig dat geen macht op aarde onze Kerk op de wegen die zij begaat kan tegenhouden of haar van richting kan laten veranderen wanneer wij op het Eerste Priesterschap vertrouwen en de raadgevingen en leiding daarvan opvolgen. Wij zullen in dit leven vrede ontvangen en in de komende wereld eeuwige glorie beërven. En ik zeg dit tot u, mijn goede broeders, in de naam van de Here Jezus Christus. Amen.

*

Hoe staat het met het Aäronitische priesterschap?

JAMES E. TALMAGE

„Aan u, mijn mededienstknechten, verleen ik in de naam van de Messias het Priesterschap van Aäron, dat de sleutelen omvat van de bediening van engelen en van het evangelie der bekering, en van doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden; en dit zal nimmermeer van de aarde worden weggenomen, totdat de zonen van Levi de Here wederom een offerande in gerechtigheid zullen brengen.“ (L. en V. 13.)

Broeder James E. Talmage¹ werd als jongen in Engeland geordend. Hij werd als schildwacht bij de deur opgesteld om de leden te waarschuwen wanneer er vijanden aankwamen, want de Kerk ondervond in dat gebied veel vervolging. Stelt u zich eens voor: een zojuist geordende diaken die deze verantwoordelijkheid ontvangt.

„Op een zondagmorgen werd ik geroepen en geordend, zonder dat ik er tevoren iets vanaf wist; en 's middags moest ik schildwacht zijn bij de deur van het huis waarin de heiligen voor een eredienst bijeen waren. Direct na mijn ordening kreeg ik een gevoel dat ik nooit helemaal heb kunnen beschrijven. Het scheen nauwelijks mogelijk dat ik, een kleine jongen, door God zo geëerd kon worden dat ik tot het priesterschap geroepen kon worden. Ik had gelezen over de zonen van Aäron en van Levi die voor de heilige werkzaamheden van het lagere priesterschap gekozen waren, maar dat ik geroepen zou worden om een deel van de diensten die van hen geëist werden te doen, was te veel voor mijn jonge

geest. Ik was bang en gelukkig. Toen ik bij de deur gezet werd vergat ik dat ik elf jaar was. Ik voelde me sterk toen ik bedacht dat ik aan de Here toebehoorde en dat Hij mij in alles wat van mij geëist werd zou bijstaan. Ik kon mij niet onttrekken aan de overtuiging dat andere, veel sterkere schildwachten naast mij stonden, hoewel zij met het menselijke oog niet te zien waren.

„De invloed van mijn ordening tot het ambt van diaken deed zich in al mijn taken gevoelen. Ik ben bang dat ik soms vergat wat ik was, maar ik ben altijd dankbaar geweest dat ik het mij dikwijls herinnerde en de herinnering aan mijn ordening diende er altijd toe mij beter te maken. Wanneer ik tijdens een spel op de speelplaats van de school of in een gesprek met mijn vriendjes op een oneerlijke manier trachtte te winnen, herinnerde ik mij: *„Ik ben diaken, het komt niet te pas dat een diaken zoiets doet!*“ Deze gedachte had evenveel invloed als een gesproken woord. Tijdens examens, wanneer het heel eenvoudig leek om het werk van een andere jongen over te schrijven of op andere manier te spieken, bedacht ik weer: *„Ik ben een diaken en ik moet eerlijk zijn!*“ Als ik andere jongens vals zag spelen of zag afkijken, zei ik bij mezelf: *„Het zou van mij veel erger zijn zoiets te doen dan van hen, want ik ben een diaken.“* Ik vond geen van de plichten van mijn ambt vervelend. Het gevoel van de grote eer van mijn ordening maakte mij blij met alle vormen van dienstbaarheid. Ik was de enige diaken in de

gemeente en er was voldoende werk dat ik kon doen.

„De indruk die mijn ordening tot diaken op mij maakte is nooit vervaagd. Het gevoel dat ik als priesterschapsdrager tot de speciale dienst van de Here geroepen was, is altijd een bron van kracht voor mij geweest. Toen ik later tot hogere ambten in de Kerk geordend werd, kreeg ik bij die gelegenheden dezelfde verzekering — dat ik waarlijk werd begiftigd met de macht des hemels en dat de Here mij vroeg of ik Zijn gezag wilde uitoefenen. Ik ben vervolgens tot leraar, ouderling, hogepriester en ten slotte tot apostel van de Here Jezus Christus geordend en bij iedere ordening kreeg ik opnieuw dat zielsverrukkende gevoel dat ik voor de eerste maal had ervaren toen ik tot diaken in de dienst van de Here werd geroepen.“ (*Course of study for the quorums of the priesthood: Deacons*, 1914. pp. 135-36.) *

1 James E. Talmage (1862—1933); werd in 1911 tot apostel geordend.

VRAGEN EN ANTWOORDEN

De antwoorden zijn bedoeld als hulp en perspectief en niet als leerstellige uitspraken van de Kerk.

„Hoe kan ik meer baat hebben bij ringconferenties? De laatste tijd heb ik het gevoel dat ik met het bezoeken van ringconferenties mijn tijd verknoei.“

Conferenties van de Kerk zijn bijzondere gelegenheden waarbij leden en niet-leden bijeenkomen en opgebouwd worden door elkaar en door de sprekers. De woorden van wijsheid die daar gesproken worden kunnen u zowel in uw roeping in de Kerk als in uw persoonlijke zaken een goede dienst bewijzen.

Jammer genoeg zijn er mensen die zowel lokale als algemene conferenties bezoeken en het gevoel hebben dat zij er niets aan hebben. Gewoonlijk schuiven zij de schuld af op de sprekers, maar hoe kan het de schuld zijn van de sprekers, als de ene persoon onbevredigd naar huis gaat, terwijl een ander, die vlak naast hem zat, naar huis gaat met het gevoel dat hij op één van de fijnste conferenties is die hij ooit heeft bijgewoond?

Het is zeker dat de sprekers de grote verplichting hebben zich goed voor te bereiden op hun toespraak. Zij moeten de vermaning van de Here opvolgen om „elkander de leer van het koninkrijk te onderwijzen.“ Zij, die dit ijverig doen, hebben de belofte dat zij genade zullen ontvangen. (Zie L. en V. 88:77-78.) Bij hun voorbereidingen moeten de sprekers zich bewust zijn van de behoeften van de gemeenten en zich openstellen voor de influisteringen van de Heilige Geest. Maar hoe dikwijls gebeurt het niet dat een uitstekende toespraak niet overkomt vanwege de weinig ontvankelijke houding van de aanwezigen? Wanneer de aanwezigen op inspiratie wachten en erom bidden voelen de sprekers dikwijls dat zij beter spreken dan dat zij met hun natuurlijke gaven gekund zouden hebben. Het schijnt dat de geestelijke groei, inspiratie en bevrediging die aan een conferentie worden ontleend grotendeels een persoonlijke kwestie zijn.

Er zijn mensen die het betreuren dat de algemene autoriteiten niet langer in staat zijn de lokale conferenties met de regelmaat van voorheen bij te wonen. Wij weten dat de groei van de Kerk dit onmogelijk maakt. Denk aan de woorden van Jezus, Die zei:

„Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Zo Ik iemand zende, wie dien ontvangt, die ontvangt Mij, en wie Mij ontvangt, die ontvangt Hem, Die Mij gezonden heeft.“ (Joh. 13:20.)

Met andere woorden: wanneer iemand de lokale sprekers niet waardeert en respecteert in hun roeping, is de Geest des Heren niet in die persoon.

Hoe kan de toehoorder dan meer baat hebben bij een conferentie?

Ten eerste moet hij zich geestelijk op de conferentie voorbereiden door vol verwachting, ontvankelijk en optimistisch te zijn. Hij moet de geboden onderhouden hebben en getracht hebben de raadgevingen van de vorige conferentie in praktijk te brengen. Hoewel het zeer belangrijk is de conferenties bij te wonen, is het nog veel belangrijker getrouw te zijn in de tussenliggende periodes. „En voor zoverre zij getrouw zijn, en geloof in Mij oefenen, zal het geschieden, dat Ik Mijn Geest op hen uitstort ten dage, dat zij bijeenkomen.“ (L. en V. 44:2.)

Bovendien kan het voor u, de spreker en de overige bezoekers goed zijn wanneer u de Here in gebed om leiding voor speciale problemen of behoeften vraagt en daarbij vast.

Tot hen die op deze wijze bijeenkomen om te vernemen wat de Here wil dat zij doen, is gezegd:

„Ziet, dit is uw Here aangenaam, en de engelen verheugen zich over u; de aalmoezen uwer gebeden zijn tot in de oren van de Here Sebaoth opgestegen en opgetekend in het boek van de namen der heiligen, namelijk van die der celestiale wereld.“ (L. en V. 88:2.)

Door u goed in te stellen kunt u ervaren dat de wil des Heren aan u geopenbaard wordt en zult u zien dat de conferenties meer betekenis krijgen in uw leven. *

* Richard H. Morley — Overziener HLD-kweekscholen-thuis in Australië.

DE kleine STER

VOOR DE KINDEREN · MAARTS 1973

Het dorpje waar nooit iets gebeurde

Door DOLORES AVALOS

Illustraties van NINA GROVER

In het Mexicaanse dorpje Catarina was de vakantie aangebroken en Ernesto en Ricardo liepen door het dorre gras naar hun huis, dat van leem gemaakt was. Zij hadden een juk op hun schouders waaraan emmers met water hingen. Dat was de voorraad drinkwater voor hun familie. Zij hadden het water aan de voet van een berg uit een artesische put gehaald.

„Wat gaan we deze zomer doen?” vroeg Ricardo.

Ernesto's ogen stonden verveeld en rusteloos. „Wat dacht je dat we konden doen?” vroeg hij. „Het oude liedje. Niets! Ik wou maar dat het ging regenen, dan konden we ten minste gaan zwemmen.”

„Misschien kunnen we een club oprichten of zoiets,” stelde Ricardo voor. „Onze onderwijzer heeft gezegd...”

Ernesto verlegde het juk op zijn schouders. „Onze onderwijzer moet naar de stad om zes weken te stu-

deren en als hij terugkomt is het te laat om een club op te richten. Er gebeurt nooit iets in dit dorp!"

„Ik weet wat we kunnen doen,“ zei Ricardo langzaam. „We kunnen een echte put graven.“

Ernesto begon te grijzen. „Dat is het mooiste vakantieplan dat ik ooit gehoord heb!“

„Ik weet dat het niet zo erg leuk is,“ gaf Ricardo toe, „maar we hebben echt een put nodig. We kunnen de put tussen jouw en mijn huis graven zodat jouw familie en die van mij er allebei iets aan hebben.“

Ernesto zweeg enkele ogenblikken. Hij staarde naar de bergen in de verte, alsof hij zich afvroeg wat daar achter lag. Waren er nog andere dorpjes waar nooit iets gebeurde?

Maar zijn gedachten concentreerden zich weer op hetgeen Ricardo had voorgesteld. Hun dorp had echt een put nodig. Ernesto dacht eraan hoe zuinig zijn moeder was met het kostbare water dat zij gehaald hadden. Zij gebruikte een beetje water voor haar varens en begonia's in de bloempotten. Zij sprenkelde wat wa-

ter over de rode, stenen vloer voordat zij ging vegen. Zelfs het water waarmee ze de afwas had gedaan, gebruikte zij; voor de citroen- en sinaasappelbomen die bij de keuken-deur stonden. Wat er achter de bergen lag zou hij in de toekomst nog wel eens zien.

„Mij best,“ zei Ernesto ten slotte. „Laten we maar een put graven.“

De volgende morgen hielp de vader van Ernesto de jongens een gat te maken in de cactushaag, die de twee huizen van elkaar scheidde. Zij groeven de wortels van een cactus uit en met een paal en een dik stuk touw gaven zij de omtrek weer van de put die zij zouden graven. De jongens begonnen spoedig met behulp van een houweel en een spade aan hun werk. De uitgedroogde aarde was hard en het werd 's middags steeds warmer.

„Hoe diep moet een put zijn?“ vroeg Ricardo.

„Totdat we water zien,“ lachte Ernesto.

De jongens werkten dagenlang en soms liet Ernesto tijdens het graaf-

werk zijn verbeelding de vrije loop. Hij dacht aan de verhalen die zijn vriend, mijnheer Clark, hem verteld had.

Mijnheer Clark was geoloog en was na zijn pensionering in Catarina komen wonen. Ernesto kon maar niet genoeg krijgen van zijn verhalen over de plaatsen waar mijnheer Clark geweest was.

De zon werd steeds heter naarmate het regenseizoen naderde. Onregelmatige dunne wolken verschenen, maar Catarina bleef suffend.

De jongens moesten een katrol boven de put maken, zodat zij de stenen en de aarde met emmers naar boven konden halen. Het graven was nu wel erg moeilijk geworden en zij begonnen al flink eelt op hun handen te krijgen. Maar zij hielden de put mooi rond.

Op een dag was de beurt aan Ernesto om in de put af te dalen en te graven. Hij liet zich aan het touw zakken, pakte zijn houweel en sloeg die met kracht in de grond. Hij merkte onmiddellijk dat de samenstelling van de grond heel anders werd.

Er waren geen stenen meer en de grond was zanderig. Ernesto vulde de emmer en sloeg de houweel weer in de grond. Hij hoorde alweer een vreemd geluid.

Ernesto maakte een grapje toen Ricardo zijn hoofd over de rand van de put boog en zei: „Ik geloof dat ik een verborgen schat ontdekt heb.”

Enkele momenten later vond Ernesto een bot. Het was niet zo maar een bot. Het was een bijzonder oud en groot bot.

„Ik bind het aan het touw,” riep Ernesto naar Ricardo. „Trek maar op.” Terwijl Ricardo het bot onderzocht, ging Ernesto door met graven.

„Hé!” riep Ricardo. „Ik heb nog nooit zo'n bot gezien!”

Nog opgewondener antwoordde Ernesto: „Kom eens naar beneden! Er zit hier iets groots!”

De jongens werkten een uur heel hard door. Zij hadden bijna de hoop opgegeven het voorwerp nog ooit los te krijgen toen het plotseling los schoot. Het was geen bot maar een grote slagtang. Als de tand rechtop stond was hij groter dan zichzelf.

„Die moet van een olifant zijn!“ riep Ricardo uit.

„Misschien is het iets anders,“ fluisterde Ernesto. „Laten wij het mijnheer Clark vragen.“

„Misschien lacht hij ons wel uit!“ zei Ricardo een beetje bezorgd.

Maar mijnheer Clark lachte niet. Integendeel, hij reed in zijn jeep op topsnelheid door de stoffige, hobbelige straten naar de put.

De jongens keken toe toen mijnheer Clark de aarde van de grote slagtang afveegde. Zijn blauwe ogen stonden nadenkend toen hij zijn tropenhelm afzette en zijn voorhoofd afveegde.

„Ik ben geen oudheidkundige,“ legde hij uit, „maar ik heb een vriend die bij het Nationale Museum van Mexico werkt. Laten wij hem een telegram sturen.“

Toen Salvador Villegas, een jonge oudheidkundige, de volgende morgen arriveerde, hadden de jongens en mijnheer Clark nog drie beenderen gevonden. Zoals één lucifer een grote brand kan doen ontstaan, zo ook was Catarina nu plotseling een en al bedrijvigheid. Vrachtwagens, jeeps en andere auto's vulden de nauwe straten. De herbergen zaten vol met verslaggevers en fotografen. Iedereen wilde van de vreemde ontdekking getuige zijn.

Toen de ouders van de jongens hoorden hoe belangrijk de opgraving was, verhuisden de families, zodat de huizen afgebroken konden worden. Het gebied werd afgezet, maar Ricardo en Ernesto mochten samen met de experts graven.

Toen de mannen klaar waren met het graven, hadden ze de skeletten van vier mammoeten en nog delen van andere gevonden. Het duurde nog

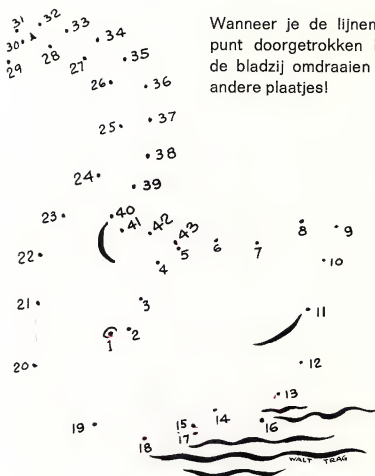
lang voor de opwinding in Catarina weer geluwd was. Lang nadat de rezens eindelijk waren gekomen vertelden de inwoners van het dorp het verhaal van de ontdekking nog.

„Wat gaan we deze zomer doen?“ vroeg Ricardo op een dag aan Ernesto.

Ernesto lachte en in zijn zwarte ogen dansten pretlichtjes. „Er is zoveel te doen,“ antwoordde hij. „Er moeten huizen gebouwd worden, putten gegraven . . .“ Ernesto hield op want de glimlach van Ricardo was vol begrip en fijne herinneringen. De beide jongens wisten dat zij niet langer hoefden te dromen van avonturen ver weg; het avontuur kan weleens in een klein dorpje te vinden zijn! *

Dubbele puzzel

Walt Trag

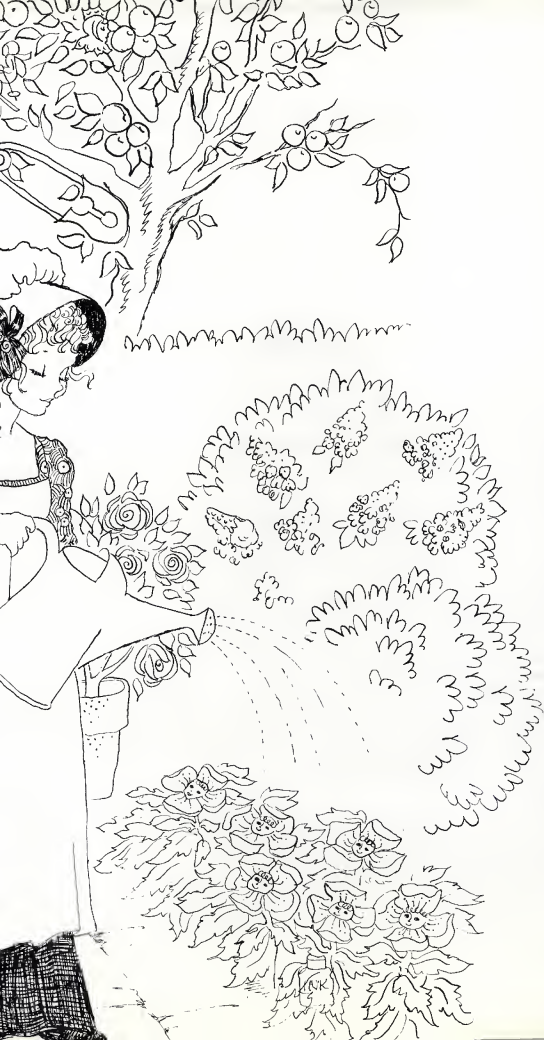
Wanneer je de lijnen van punt tot punt doorgetrokken hebt, moet je de bladzij omdraaien en dan zie je andere plaatjes!

Maria's tuin

Door JUDY CAPENER

*In dit plaatje zijn verborgen: een ijs-
horentje, een koningin, een skiër, een
spin, een veiligheidsspeld, een moeder-
aap met haar baby, twee pasgeboren
vogeltjes in een nest, een gitaar, een
konijn en een haarborstel. Kun je alles
vinden? **

Mirjam zorgt voor de kleine Mozes

Door MARY L. LUSK
Geïllustreerd door VIRGINIA SARGENT

Het was gelukkig koel tussen het riet en de biezen aan de kant van de rivier, maar de uren waren lang. Mirjam wist dat zij het mandje, dat tussen de biezen in dat ondiepe water dreef, niet uit het oog mocht verliezen, want in dat mandje lag haar kleine broertje verborgen.

Toen zij voor haar moeder op haar broertje Aäron paste was alles heel anders. Toen Aäron nog een baby

was, kon Mirjam met hem in de koele schaduw van hun vijgebomen spelen. Maar dat was drie jaar geleden, en voordat Farao, de koning van Egypte, de opdracht had gegeven dat alle pasgeboren zonen van Hebreeuwse gezinnen in de rivier de Nijl gegooid moesten worden.

Zo lang Mirjam zich kon herinneren had haar volk, de Hebreëën, altijd hard gewerkt voor de koning van Egypte — op zijn velden, bij het maken van cement en stenen, bij het bouwen van steden, kortom bij alles wat hij geboden had. Maar hij liet mannen toezicht houden die hen dwongen steeds meer werk te leveren. Nu baden de Hebreëën tot hun God dat zij uit de slavernij van de Egyptenaren verlost zouden worden. Toen Mirjams broertje drie maanden geleden geboren werd, hielden haar moeder Jochebed en haar vader Amram dat voor de Egyptenaren geheim. Het was zo'n mooie baby en hij betekende zoveel voor hen! Hoe konden zij dan toelaten dat de Egyptenaren hem in de rivier zouden gooien!

Dus had moeder een mandje van biezen gevlochten en het van binnen en buiten met kleverig pek bestreken, zodat het geen water meer doorliet.

Toen het opgedroogd was legde zij er een zachte doek in waar de baby lekker op kon liggen. In de donkere uren voor zonsopgang legde zij het kindje tussen de biezen aan de oever van de rivier. Mirjam verstopte zich in de buurt om de wacht te houden en er achter te komen wat er met haar broertje ging gebeuren.

Plotseling hoorde ze lachen en praten. Het was de prinses, de dochter

van de koning. Ze kwam met haar dienaressen naar het water van de Nijl om zich te baden.

De prinses zag het vreemde mandje op het water drijven en stuurde een van haar dienaressen om het te halen.

De prinses opende het mandje. „Wat een mooi kindje,” zei ze, terwijl ze vertederd neerkeek op de baby. Die begon te huilen. Dit is een van de kinderen der Hebreeën.“

Mirjam kwam uit haar schuilplaats en vroeg aan de prinses: „Zal ik een Hebreeuwse vrouw halen die de baby voor u kan voeden?”

De prinses knikte en Mirjam rende weg om . . . haar moeder te gaan halen. „Verzorg hem voor mij,” zei de prinses tegen Jochebed, „en ik zal er u een goed loon voor geven.“

Dus droegen Mirjam en haar moeder het kindje in zijn mandje naar huis. Zij waakten over hem en lieten hem merken hoeveel zij van hem hielden en leerden hem de God van zijn volk te aanbidden. En de jongen groeide op.

En toen hij groot was geworden, nam Mirjams moeder het kind bij de hand en bracht hem naar de dochter van de Farao, en zo werd hij de zoon van de prinses. En de prinses noemde hem Mozes. „Want,” zei ze, „ik heb hem uit het water opgehaald.” ★

G. N. LANSDOWN
Geïllustreerd door RICHARD HULL

Het mannetje in de maan

Een volksverhaal uit Zuid-Afrika

Vele jaren geleden waren de hyena en de hond goede vrienden en gingen ze vaak bij elkaar op bezoek. Op een dag zei de hyena tegen de hond: „Mijn goede vriend, waarom kijk je zo verdrietig? Wat heeft je zo bedroefd gemaakt?“ „O, oi!“ hilde de hond. „Mijn meester

is een wrede man en zo onvriendelijk tegen mij! Hij geeft mij veel te weinig te eten. Hij slaat mij dikwijls. Wat kan ik daaraan doen?“

De hyena dacht lange tijd diep na en zei toen: „Mijn vriend, heb je weleens gezien dat er een mannetje in de maan zit? Als het weer volle maan is

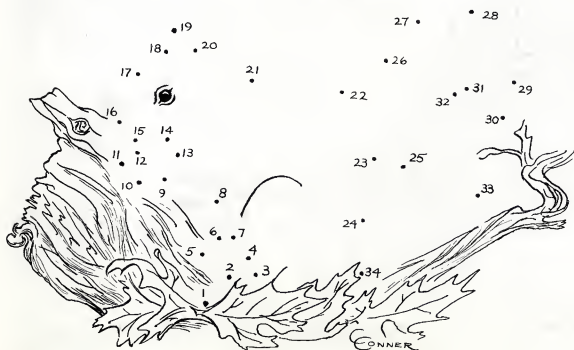
moet je maar eens kijken en dan zul je zien, dat er een mannetje in zit. Het is een erg vriendelijk mannetje en als je hem van je moeilijkheden vertelt zal hij je helpen."

De hond geloofde het verhaal van de hyena. Als hij zich ergens verdrietig over voelde ging hij zitten en vertelde al jankend en huilend alles aan het mannetje in de maan.

Toen de hyena de hond voor het eerst tegen het mannetje in de maan hoorde praten, liep hij lachend weg. Steeds als hij er weer aan denkt, moet hij lachen. Daarom wordt dit dier vaak de lachende hyena genoemd. *

Puntenpuzzel

Door CAROL CONNER

MONUMENTEN VAN VERDWENEN VOLKEN

DOOR PAUL CHEESMAN

Mesoamerika. Dit is een vakterm die wil zeggen: het gebied dat Zuid-Mexico, Guatemala, El Salvador, het grootste deel van Honduras, Costa Rica en een deel van Nicaragua omvat, het land waarvan de oude ruïnen grafstenen van vroegere beschavingen zijn, het rijk van uitgestorven culturen wier prestaties die van onze Oude Wereld vaak evenaren, ja overtreffen.

Dank zij het Boek van Mormon, dat „de hoeksteen van onze godsdienst“ vormt, en een verslag geeft van vroegere bewoners van Mesoamerika, interesseren deze ruïnen en kunstvoorwerpen de heiligen der laatste dagen heel erg.

Je voelt dat er een mysterieuze en opwindende sfeer hangt rond de vervallen monumenten van deze bijna onbekende volkeren.

Wij als heiligen der laatste dagen zijn er vooral ontvanke-lijk voor, waarschijnlijk doordat we zo vervuld zijn van hetgeen met de volkeren uit het Boek van Mormon verband houdt. Met name spreken hun godsdienstige gebruiken, zoals de doop en hun geloof in een blanke God met een baard ons sterk aan. Ook om hun enorme bouwkundige meesterwerken, hun landbouwkundige ontwikkeling, verfijnde kunsten en vaardigheden en prachtige gouden en andere metalen siervoorwerpen bewonderen wij hen.

Gissingen? Jawel. Men kan allerlei theoriën opbouwen. Maar de tastbare overblijfselen van deze beschavingen van vóór Columbus zullen in de toekomst wel duidelijke taal blijken te spreken, en daarmee onze kennis omtrent de volken die voorkomen in het Boek van Mormon vergroten.

Toch is het verstandig ons bewust te zijn van het feit dat deze overblijfselen niet slechts de sleutels zijn om de deur tot het verleden te ontsluiten. Ze stellen ons ook in staat onze mede-heiligen in het tegenwoordige Mexico en Midden-Amerika beter te begrijpen. Deze oude bouwwerken zijn een deel van de erfenis dat door die eerbiedwaardige voorvaders aan hun tegenwoordige nakomelingen is nagelaten. Deze nakomelingen bezitten nu gevoel van eigenwaarde, eerlijkheid en trots, omdat ze van zulk een schitterende afkomst zijn. Veel van de taal, tradities en cultuurvormen van deze tegenwoordige nakomelingen vindt zijn oorsprong in het grijze verleden. Een verleden dat nauw is verbonden met deze getuigen van een vergane tijd.

COPAN

De archeologie zal ons beslist nog wel meer begrip bijbrengen voor onze broeders en zusters die tegenwoordig in deze landen leven.

En wie weet of we uiteindelijk niet de mysteriën van de ruïnen zullen ontdekken en de volledige betekenis ervan doorgronden.

De afbeeldingen bij dit artikel heb ik gelicht uit een ruime sortering foto's. Ze brengen de geheimzinnigheid en de verstorven grootsheid van deze monumenten van de verdwenen volkeren weer tot leven.

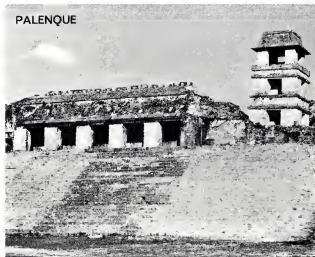
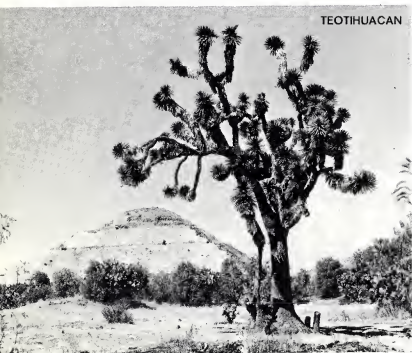
COPAN Er wordt verondersteld dat Copan vroeger de op één na grootste wereldstad is geweest in het zuidelijk gedeelte van het schiereiland. Het moet tevens een belangrijke zetel van onderwijs zijn geweest voor de vroegere bewoners. De stad moet rond 176 n. Chr. nog bestaan hebben.

De zorgvuldig gebeeldhouwde altaren en monolieten (zulen), die op het plein te vinden zijn, vertegenwoordigen de werken van de grote beeldhouwers van die tijd. Een prachtige hiëroglifische trap van elf meter breedte en met 62 treden, omvat 1500 tot 2000 beeldschrijftkens. Onderzoekers geloven dat het tijdsverloop tussen zonsverduisteringen hier exact kon worden berekend. Men veronderstelt eveneens dat belangrijke astronomen en meetkundigen het leven van de mensen regelden met astrologische waarzeggerij.

TEOTIHUACAN Ongeveer 50 km ten noordoosten van Mexico City ligt Teotihuacan. Hier treft men een enorm complex van ruïnen aan. Er zijn verschillende data voor deze ruïnen genoemd, maar het is waarschijnlijk dat ze rond 300 v. Chr. zijn gebouwd, dus in de periode van het Boek van Mormon. Het grootste overgebleven bouwwerk is de Pyramide van de Zon; in de buurt hiervan treft men twaalf altaargebouwen aan. Het totale grondoppervlak van de pyramide is groter dan dat van de grote pyramide van Cheops, in Egypte.

Er zijn pleinen, paleizen, openbare gebouwen en vele andere bouwwerken overgebleven. Onder de van cement gemaakte wegen lopen ondergrondse rioleringen. Muren zijn bepleisterd, of beschilderd met wandschilderingen. De Azteken noemden deze prachtige stad Teotihuacan. Teotihuacan betekent „De plaats waar de Goden wonen“.

MONTE ALBAN Het zal moeilijk vallen ooit mooiere bouwwerken te maken dan deze, die bovenop de 400 meter hoge heuvel staan, welke uitziet over de tegenwoordige stad Oaxaca in Mexico, 360 km ten zuidoosten van Mexico City. De vroegere stad, Monte Alban, werd 800 jaar vóór de geboorte van de Heiland gebouwd, en is er nu nog. Men heeft in deze oude stad voorwerpen aangetroffen van goud en kostbaar jade (nefriet), lavaglas, armbanden van zilver, een gouden diadeem, een sierlijk doorschijnend voorbeeld van vaatwerk en vele andere kostbaarheden.

LA VENTA De zogenaamde „La Venta“ cultuur in zuidelijk Mexico is gedateerd rond 880 v. Chr. Grote alleenstaande afbeeldingen van het menselijk hoofd gebeeldhouwd uit basalt, werden er door hen vervaardigd. Sommige geleerden veronderstellen dat het beeltenissen zijn van edelen. Dit onbekende volk moet behalve in de kunst ook ongevoerd bekwaam zijn geweest in de werktuigkunde. De materialen waarvan deze enorme beeldhouwwerken werden vervaardigd, moesten van een afstand van 90 km worden aangesleept, van het Tuxtlagebergte ten noordwesten van La Venta. De massieve hoofden, waarvan enkele bijna 3½ meter hoog zijn, vormen triomfen van vroegere Amerikaanse kunst, alhoewel hun doel en nut een raadsel blijven. Blijkbaar trok La Venta op een later tijdstip mensen aan die er van her en der naartoe kwamen om Quetzalcoatl te aanbidden. Hier werd vijf eeuwen voor de geboorte van Christus het kruis gebeeldhouwd in stenen muren.

PALENQUE De ruïnen van Palenque liggen in de schaduw van een weelderige berghelling ten oosten van Villahermosa in Mexico. Een toren van vier verdiepingen rijst omhoog, en een aantal trappen leidt vanaf de grond tot de top. Men veronderstelt, dat deze toren werd gebruikt als sterrenwacht en uitkijktoren. Binnen de Tempel der Opschriften, welke in de nabijheid van deze toren ligt, en die onder de grond is gelegen, vindt men een graf waarin het

lichaam van een hoogwaardigheidsbekleder uit de zevende eeuw begraven ligt. Op de oppervlakte van het deksel van de sarcofaag is een Boom des Levens gebeeldhouwd, in de vorm van een kruis. Deze ruïnen, die het overblijfsel vormen van een prachtige beschaving welke dateert van vóór de geboorte van onze Here, zijn een raadselachtig gedenkteken voor de bouwers die wij niet kennen.

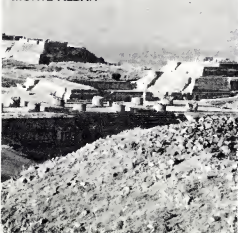
TIKAL De grote ruïne Tikal ligt in Guatemala, dicht bij de grens met Britse Honduras. In dit tropische archeologische gebied vindt men meer dan 3000 bouwwerken, waaronder tempels, paleizen, reliëfschrijnen, offeraltaren, ceremoniële verhogingen, huizen, sportruimten voor een balspel, terrassen, wegen, badplaatsen en meer dan 800 stenen monumenten. Meer dan 100.000 ceremoniële objecten, gereedschappen, persoonlijke sieraden en andere stukken zijn hier ontdekt. Men heeft vastgesteld dat de gebouwen in Tikal dateren uit ongeveer 600 v. Chr. Hierbij ziet u de Tempel van de Reuzenjaguar afgebeeld. Het is het meest opmerkelijke bouwwerk op het voornaamste plein, hoewel het niet het grootste bouwwerk is in dit complex.

CUICUILCO Enige tijd voor de geboorte van Jezus werd de ovale Pyramide van Cuicuilco gebouwd aan de rand van Mexico City.

Deze ruïne is in feite een afgeknotte kegel van 27 meter hoog met een diameter van 129 meter. De bovenzijde

(wordt vervolgd op blz 117)

MONTE ALBAN

CUICUILCO

Bewaarsters van het verbond

MARY PRATT PARRISH

Ver weg, in de Oekraïne, zwierven vroeger grote troepen wolven door het land, en reizigers die grote afstanden moesten afleggen zagen zich genoodzaakt zich 's nachts tegen deze dieren te beschermen. Dit deden zij door grote kampvuren aan te leggen. Als zo'n vuur helder brandde, ontweken de wolven het kamp, maar als het uitging, trokken zij er binnen. Het lot van het kamp lag dus in handen van degene die tot taak had het kampvuur brandende te houden.

In geestelijke zin zwerfen er nog steeds sluwe wolven rond door het land, in afwachting van hun kans om ergens binnen te dringen, te verwonden of te verscheuren. Ter bescherming tegen dat gevaar heeft de Here aan de moeders van Israël de verantwoordelijke taak toevertrouwd om in het hart van hun kinderen het vuur van het geloof helder brandende te houden. Deze moeders in Israël zijn dan ook de bewaarsters van het verbond. Als zij de hun toevertrouwde taak trouw vervullen, zal het verbond dat de Here met de Zijnen heeft gesloten, nl. dat zij Hem een uitverkoren volk zullen zijn, — „een koninklijk priesterdom“ (zie I Pet. 2:9) — van geslacht op geslacht van kracht blijven. Doen zij het niet, dan nemen de „wolven“ hun intrek en gaan de zegeningen van het verbond verloren.

Dit verbond vond zijn oorsprong bij Abraham, die in een tijd van volslagen afvalligheid leefde. Toch hebben hij en zijn vrouw Sara dat getij gekeerd door willige werktuigen in Gods handen te zijn, door middel waarvan de Here Zijn koninklijke familie heeft gesticht — een nieuw geslacht — waardoor de scepter van Gods macht, Zijn koninklijk priesterdom, bestendigd zou blijven tot aan het einde der tijden.

Bovendien had de Here met Abraham een verbond gesloten dat zijn zaad zo talrijk zou zijn als de zandkorrels aan de oever der zee, of als de sterren aan de hemel, maar toch had Abraham na vierentwintig jaar wachten nog steeds geen nakomelingschap. Toen Sara vijfenzeventig jaar oud was en wist dat zij boven de leeftijd was waarop men kinderen kan krijgen, bood ze Abraham haar slavin aan, in de mening dat elk willekeurig kind dat uit het zaad van Abraham geboren werd de beloofde erfgenaam zou zijn. Zij had echter niet het recht, en dat had Abraham evenmin, om de moeder van het verbondsvolk uit te kiezen; dit

„Wij mogen niet vergeten dat Sara afkomstig was uit een geslacht van afgodendienaars“

recht had de Here Zichzelf voorbehouden, en Zijn keus was op Sara gevallen.

Maar waarom, zouden we kunnen vragen, wachtte de Here dan nog achtendertig jaar voordat Hij Sara een kind schonk? Hiervoor hebben wij geen schriftuurlijke verklaring, maar misschien was Sara nog niet klaar voor haar grootte moedertaak, alvorens zij vele ontberingen had doorstaan en een reeks ondervindingen had doorgemaakt, waardoor haar geloof zou worden versterkt. Wij mogen niet vergeten dat Sara was geboren en opgevoed in een land waar de mensen in een staat van algehele afvalligheid verkeerden. Zij hadden de God van hun vader Noach verworpen en zich tot de afgodendienst gewend. Sara had geen ander leven gekend. Haar vader en grootvader waren afgodendienaars; alleen Abraham, haar oom, aanbad de enige ware God. Hij alleen hield stand tegen de geweldige vloedgolf van ongelooft. Wij weten dat Sara de God van Abraham heeft leren kennen en begrijpen, want Abraham trouwde met haar, en hij zou niet in het huwelijk zijn getreden met een vrouw die afgodendienares was.

Zou Sara echter wel trouw blijven? Moeder van het verbondsvolk zijn was een hoge en heilige roeping. Als zodanig zou Sara een grote en edele geest ter wereld brengen, die reeds vóór de grondlegging der wereld was uitgekozen, en die een belangrijke schakel zou zijn bij de stichting van Gods koninklijke familie op aarde. Die edele geest zou worden geboren in een heidens land, waar hij ten volle zou worden blootgesteld aan alle euvelen van de afgodenverering. Zijn geloof in de ene waarachtige God zou grotendeels afhankelijk zijn van de invloed die zijn moeder op hem zou hebben. Door haar zou hij het verbond leren kennen dat de Here met Abraham gesloten had. Hij zou leren dat hij de uitverkoren erfgenaam van dat verbond was, en dat dit door toekomstige geslachten liefderlijk zou worden bewaard naarmate hij het in ere zou houden.

In dit opzicht was Sara dus de bewaarster van het verbond, want de bestendiging daarvan was grotendeels afhankelijk van haar invloed. Onder geen enkele voorwaarde mocht zij weer in de afgoderij van haar vaderland vervallen.

Haar eerste beproeving bestond uit het achter zich laten

van al wat haar vertrouwd was of na aan het hart lag, om Abraham te volgen op een stoffige karavaantocht naar een onbekend land, enkel geschraagd door het woord van Abraham dat de Here hen daarheen zou leiden. Deze proef doorstond Sara, maar zij werd aanstonds weer voor een nieuwe geplaatst. Toen zij hun bestemming hadden bereikt, vonden zij daar niet het land van melk en honing dat zij hadden verwacht; in plaats daarvan troffen zij een land aan, zo woest en troosteloos, dat zij er niet in hun levensbehoeften konden voorzien. Sara's geloof was echter wel zo groot dat zij zonder te morren met Abraham doorreisde naar Egypte, blindelings gevolg gevend aan het gebod van de Here dat zij daar als de zuster van Abraham bekend moest staan. Bijgevolg werd zij in het huis van de Farao opgenomen, waar zij in een omgeving kwam te verkeren die veel overeenkomst vertoonde met die van haar geboorteland, want aldaar was de God van Abraham niet bekend.

Als gaste van de koning, door afgodendienaars omringd, werd Sara meer dan ooit de gelegenheid geboden om in de dienst van Jehova te versagen. Maar dat deed ze niet! Ze kwam uit deze beproeving niet alleen te voorschijn, als een deugdzaam echtgenote, maar ook als een trouwe dienares van de enige ware God, vervuld van dankbaarheid jegens Hem voor de bescherming die Hij haar had gegeven tegen de vele kwade invloeden aan het hof.

Vanaf de tijd dat de Here Abraham zaad had beloofd, verwachtte Sara volkomen terecht dat deze belofte door haar zou worden vervuld. Door deze belofte werd zij geschraagd tot zij de jaren van vruchtbaarheid achter zich gelaten had. Toen boog zij zich met diepe droefenis voor de wil des Heren en liet zij alle hoop varen dat zij ooit nog eens een eigen kind zou krijgen. Dit dierbaarste verlangen van haar hart legde zij op het altaar van haar geloof en ze stelde Abraham voor dat iemand anders misschien de moeder van de hem beloofde erfgenaam zou kunnen worden.

Nu was Sara gereed om de zegen te ontvangen, en die zegen was Izak. Tegelijk met de aankondiging aan Abraham dat Sara een kind zou krijgen, verleende de Here haar de titel „vorstin“; daardoor zouden alle toekomstige geslachten van het verbondsvolk haar aanduiden als hun

koninklijke moeder. (Zie Gen. 17:15-16.) Ook al was Sara negentig jaar oud, toch heeft zij „kracht ontvangen, om zaad te geven, en boven den tijd haars ouderdoms heeft zij gebaard, overmits zij Hem getrouw heeft geacht, Die het beloofd had.“ (Heb. 11:11.)

Van Izak had de Here gezegd: „Ik zal Mijn verbond met hem oprichten, tot een eeuwig verbond.“ (Gen. 17:19.) Zijn vrouw Rebekka werd door de Here uitgekozen en twintig jaar lang op de proef gesteld voordat zij met het moederschap werd gezegend. Toen werd zij moeder van een tweeling: Ezaü en Jakob, waarvan Jakob de jongste was.

Terwijl de kinderen nog in haar schoot waren, openbaarde de Here aan Rebekka dat, in tegenstelling tot de gewoonte van die tijd, „de meerdere ... den mindere dienen“ zou. (Gen. 25:23.) Daar zij dit wist, waakte Rebekka angstvallig over Jakobs van God gegeven recht om erfgenaam van het verbond te worden. Toen zij tot de ontdekking kwam dat Izak voornemens was die zegen te geven aan Ezaü, die zijn geboorterecht al aan Jakob had verkocht en zich verder in diskrediet had gebracht door twee Kanaänitische vrouwen te huwen, kwam zij tussenbeide en stelde Jakob in Ezaü's plaats.

Toen Jakob hiertegen protesteerde door te zeggen: „Zo zoude ik een vloek over mij halen, en niet een zegen,“ antwoordde Rebekka: „Uw vloek zij op mij.“ (Gen. 27:12-13.) Rebekka wilde liever alle gevolgen van haar daad ondergaan, dan het verbond te zien doorgeven aan een onwettige erfgenaam. Inderdaad trad zij hier op als bewaarster van het verbond!

Toen Izak zich rekenschap gaf van het gebeurde, deelde hij Ezaü mede dat hij zijn zegen aan Jakob had gegeven, en hij voegde er nog aan toe: „ook zal hij gezegend wezen.“ (Gen. 27:33), waarmee hij zeggen wilde dat de woorden die van zijn lippen waren gevloeid niet de zijne waren geweest, maar die van de Here, en dat er niets meer aan veranderd kon worden.

Later kwam de Here met Jakob overeen dat het priesterschap via zijn nakomelingen eeuwig zou blijven bestaan, en dat hij de vader van grote menigten zou zijn, evenals Hij dit vóór hem was overeengekomen in een verbond met zijn vader en zijn grootvader, waardoor Hij Rebekka zuiverde van alle blaam bij de vervulling van haar plicht, zoals zij die had gezien.

Over Rebekka is verder weinig bekend, behalve dat zij lezak aanspoorde om Jakob naar haar broeder Laban te zenden, opdat hij onder zijn bloedverwanten een vrouw zou mogen vinden; de meest dringende reden was echter dat Ezau van plan was Jakob te doden en hij dus moest vertrekken of sterven.

Jakob huwde twee dochters van Laban, Lea en Rachel. Lea kreeg zes zonen en een dochter voordat Rachel zelf kinderen had. Evenals haar voorgangsters Sara en Rebekka, wachtte Rachel jarenlang alvorens zij met een kind werd gezegend. „Geef mij kinderen! of indien niet, zo ben ik dood,” riep zij uit. (Gen. 30:1.) „God dacht ook aan Rachel; en God verhoorde haar, en opende haar baarmoeder.” (Gen. 30:22.) Zo werd Jozef geboren.

Voorzeker heeft de Here gedurende die lange, onvruchtbare jaren Rachel voorbereid op die grootse taak om Jozef te onderwijzen en hem te onderrichten in de wegen des Heren. Hij moest wel goed onderlegd zijn om trouw aan zijn geloof te kunnen blijven, want in de voor hem uitgestippelde levensloop zou hij worden onderworpen aan de besmettelijke invloed van een heidens volk, en wel gedurende het grootste gedeelte van zijn leven.

Rachel mocht niet falen! Ze faalde dan ook niet, want Jozef kwam uit al zijn beproevingen niet alleen als een voorvechter der gerechtigheid te voorschijn, maar ook als iemand die edelmoedig, minzaam, vergevingsgezind, deugdzaam en trouw jegens zijn God en zijn volk was. Hij strekte zijn hoogstaande moeder tot eer. Ook al was hij bijna de jongste van de kinderen van zijn vader, toch behoorde het eerstgeboorterecht hem toe, en dat zou via zijn zoon Efraim worden verwezenlijkt.

Rachel heeft echter nooit iets afgeweten van de verheven bestemming van Jozef, want zij stierf toen zij rouwde om zijn vermeende dood, kort nadat zij zijn broer Benjamin ter wereld had gebracht.

De rol van Jochebed, de moeder van Mozes, vertoonde overeenkomst met die van Rachel. Immers, ook de zoon van Jochebed maakte deel uit van het Egyptische hof. Hij werd daar als zuigeling naar toe gebracht en door Farao's dochter opgevoed, maar toch, toen hij op de proef gesteld werd, verliet Mozes het hof van Farao. Hij deed afstand van het tehuis en het land waarin hij was grootgebracht, ten gunste van de onderdrukte Israëlieten.

Het onderricht dat Mozes van zijn eigen moeder had ontvangen gedurende die paar korte jaren dat zij als zijn verzorgster dienst had gedaan, was zo diep in zijn bewustzijn geworteld dat hij niet kon vergeten dat er slechts één ware God was, Die een verbond had gesloten met zijn volk Israël, dat zij Hem een uitverkoren volk zouden zijn — werktuigen van Zijn macht. In vergelijking met deze waarheid werd al het onderwijs dat Mozes van zijn Egyptische leermeesters had ontvangen als niets geacht. Men zou best kunnen zeggen dat Jochebed de eigenlijke bevrijdster van Israël is geweest, want zij had Mozes onderwezen, en zonder dat zou er geen bevrijding zijn geweest.

Hoewel vele moeders in het oude Israël het hun toever-

trouwe pand als bewaarsers van het verbond even trouw en gelovig hebben bewaakt als de hier genoemde, hebben vele dat ook niet gedaan. Uiteindelijk is de waakzaamheid van de grote meerderheid van dat volk verslapt en liet men het kwaad der afgoderij insluipen in gezin en samenleving. Hun koning Achab trouwde Izebel, een aanbieder van Baäl, en daar zij ijveriger in haar geloof was dan de bewaarsers van het verbond, zochtte het ganse volk voor haar listen en aanbad het afgodsbeelden van hout en steen.

Het volk was afvallig geworden: „Zij overtreden de wetten, zij veranderen de inzettingen, zij vernietigen het eeuwig verbond,” zo klaagde de profeet Jesaja. (Jes. 24:5.) Dientengevolge was het verbond niet langer van kracht en ontrok de Here Zijn Geest aan Zijn volk en liet Hij het eenzaam en verlaten achter. De Israëliëten werden zwerwers en vreemdelingen, in vreemde landen, want de Here verstrooide Zijn volk onder alle naties der aarde, als een tragisch getuigenis dat de bewaarsers en bewaarsers van het verbond niet trouw gebleven waren aan het geloof in de Here hun God.

Heden ten dage roept de Here Zijn volk uit elk land en iedere luchtstreek terug. Weer hebben de moeders van het verbondsvolk het voorrecht bewaarsers van het verbond te zijn. Ditmaal mogen zij niet falen! *

(vervolg van blz 113)

bestaat uit vier delen welke met elkaar zijn verbonden door een talud en een trap. Het bouwwerk vertoont nog slechts een algemene gelijkenis met de vorm die het oorspronkelijk bezat. Omstreeks het begin van de christelijke jaartelling werd Cuicuilco door een enorme ramp verwoest. De kleine Xitle, een nabijgelegen vulkaan die onbetekend van uiterlijk is, kwam tot uitbarsting en bedekte met zijn eruptieve gesteenten de gebouwen van Cuicuilco en tevens een groot gebied ten zuidwesten van de vallei van Mexico, zodat dat nu bekend staat onder de naam Pedregal (steenachtige grond).

DZIBILCHALTUN Ten noorden van de stad Merida in Yukatan, Mexico, dichtbij de oceaan, liggen de ruïnen van Dzibilchaltún. Deze liggen verspreid over een oppervlakte van meer dan 36 vierkante kilometer. Men veronderstelt dat de stad het handelscentrum van een uitgestrekt gebied is geweest. De woonlagen wijzen op de mogelijkheid dat daar reeds 2000 jr v. Chr. mensen hebben gewoond en blijktbaar is dit gebied voortdurend bewoond geweest tot aan de Spaanse verovering. Scherven van afgedankt en gebroken aardewerk, waarin de opeenvolgende ceramiek van enkele duizenden jaren herkend is, zijn in de funderingen en muren teruggevonden. *

De apostel Paulus vermaande: „Gij vrouwen, weest aan uw eigen mannen onderdanig . . .” (Ef. 5:22; zie ook Kol. 3:18.) Tevens leerde hij: „De man is het hoofd der vrouw . . .” (Ef. 5:23.) Bovendien had de Here Eva reeds in de hof van Eden onderricht: „Tot uw man zal uw begeerte zijn, en hij zal heerschappij over u hebben.” (Gen. 3:16.)

Weliswaar moet in bepaalde gezinnen van heiligen der laatste dagen de vrouw of moeder de verantwoordelijkheid van het besturen der familie-aanlegenheden grotendeels op zich nemen. Dat is bijv. het geval bij ontbreken van de vader wegens dood of echtscheiding, of als hij door ziekte of invaliditeit niet in staat zou zijn zijn taak naar behoren te vervullen. Hoe is het echter gesteld met gezinnen van heiligen der laatste dagen waarin zowel de vader als de moeder aanwezig is? Hoe moet de verhouding tussen de echtgenoten bij heiligen der laatste dagen zijn, in het bijzonder als de man het priesterschap draagt?

In 1902 verklaarde president Joseph F. Smith, kort nadat hij de zesde president van de Kerk was geworden: Wat zaken betreffende de gezinsorganisatie aangaat, en vooral wanneer die organisatie geprestateerd wordt door iemand die het hogere priesterschap bekleedt, is er geen hogere autoriteit dan die van de vader. Die autoriteit wordt reeds zeer lange tijd erkend, en ze is bij het volk Gods in alle bedelingen in hoge mate gerespecteerd, en vaak in de leringen van de door God geïnspireerde profeten met nadruk bevestigd. De patriarchale orde is van goddelijke oorsprong en ze zal in tijd en eeuwigheid blijven bestaan. Er is

De patriarchale orde in het gezin hoog houden

Door BRENT A. BARLOW

us een speciale reden waarom alle leden deze orde en dit gezag in de gezinnen van het volk Gods moeten begrijpen en waarom zij ernaar moeten streven ervan te maken wat de Here wilde dat het moest worden: een manier om zijn kinderen geschikt te maken en voor te bereiden voor de hoogste verhoging. In het gezin is de presiderende autoriteit altijd gevestigd in de vader, en in alle huishoudelijke en gezinsaanlegenheden is er geen autoriteit die boven de zijne uitgaat.¹ Zijn die leringen nog van toepassing op onze hedendaagse huwelijkse en gezinnen? Er doen zich onmiddellijk vragen voor aangaande de manier waarop de patriarchale orde werkt in het gezin van heiligen der laatste dagen. Daarbij dient zowel de geldigheid als de praktische toepassing van dit beginsel zorgvuldig te worden beoordeeld.

In welk opzicht treedt een mormoonse echtgenoot nu op als het „hoofd” van zijn vrouw? Moet een vrouw haar man altijd in alles „gehoorzamen”? Heeft een vrouw ook iets te maken met de beleidslijnen voor het nemen van beslissingen in haar huwelijk en gezin?

Is een patriarch zo iets als een dictator, die met absolute heerschappij regeert, en dan vaak op overheersende wijze?

Laten wij beginnen te zeggen dat een mormoonse man of vader ongeveer op dezelfde wijze over zijn vrouw en kinderen presideert als een bisschop, ringpresident of president van een ouderlingenquorum presideert over degenen waarover ze zijn aangesteld. Ieder van hen werkt met raadgevers en slechts zelden neemt hij belangrijke beslissingen zonder degenen wier assistentie hij heeft Ingeroepen eerst zorgvuldig te hebben geraadpleegd. Dikwijls kan het gebeuren dat het door een raadgever gegeven advies de presiderende ambtsdrager een geschikte beslissing helpt nemen.

Een raadgever kan worden gekozen om bij afwezigheid van de aangestelde leider als zodanig dienst te doen. Ook mag de raadgever zelfs in tegenwoordigheid van de leider volgens afspraak de leiding van hem overnemen, terwijl eerstgenoemde presideert. Op soortgelijke wijze berust volgens president Smith het presiderende gezag in het gezin altijd bij de vader. Deze

president van de Kerk heeft voorts uiteengezet waarom dit zo is:

„Deze patriarchale orde heeft een goddelijke geest en bedoeling, en zij die dit om de een of andere reden negeren, zijn niet in harmonie met de geest van Gods geboden zoals ze zijn verordend om in het gezin te worden erkend. Het is niet alleen een kwestie van wie er het meest voor geschikt is. Ook is het niet geheel en al een kwestie van wie op de meest waardige wijze leeft. Het is hoofdzakelijk een kwestie van wet en orde, en hoe belangrijk dit is, kan vaak geconstateerd worden uit het feit dat het gezag in stand blijft en gerespecteerd wordt, lang nadat een man eigenlijk niet meer waardig is het uit te oefenen.“

Denk u bijv. eens in wat een verwar- ring er zou ontstaan als er over uw eigen wijk twee bisschoppen werden aangesteld, en de eerste dan in de avondmaalsvergadering zou opstaan om bekend te maken dat de avond- maalsvergadering de volgende zon- dag een uur vroeger zou worden ge- houden. Veronderstel eens dat de tweede bisschop dan opstond, terwijl de eerste nog bezig was zijn bekend- making te doen, en dat hij de wens te kennen gaf dat de avondmaalsver- gadering op de oorspronkelijke tijd zou beginnen. Zouden er democra- tische beginselen uitvoerbaar zijn met twee mensen aan de leiding? Ver- onderstel eens dat er twee ringpres- denten waren, twee zondagsschool- presidenten, twee presidenten van het ouderlingenquorum, twee jeugdwerk- en ZHV-presidentes en twee presi- denten aan het hoofd van elk priester- schapsquorum, elke priesterschaps- groep en elke hulporganisatie. Hoe

zou de Kerk dan functioneren? Zou er „recht en orde“ heersen? Waarom zouden er dan, om een dergelijk voorbeeld te noemen, twee mensen de leiding moeten hebben over elkaar of over hun kinderen in een huwelijk, vooral wanneer één van hen het priesterschap draagt en van Godswege bestemd is om leiding te geven?

De overeenkomst tussen het presidenten over een gezin en een wijk kunnen wij beter begrijpen uit enkele leerrijke uitspraken van Paulus. Hij leerde dat een man, om tot bisschop geordend te kunnen worden, gehuwd moest zijn, en iemand „die zijn eigen huis wel regeert, zijn kinderen in onderdanigheid houdende, met alle stemmigheid,“ (I Tim. 3:4) en „gelovige kinderen hebbende, die niet te beschuldigen zijn van overdadigheid, of ongehoorzaam zijn.“ (Titus 1:6.)

Door te bewijzen dat hij bekwaam genoeg is om de leiding te hebben over degenen waarvoor hij in de eerste plaats verantwoordelijk is, nl. zijn vrouw en kinderen, geeft een man blijk dat hij gereed is voor het aanvaarden van een tweede rentmeesterschap als priesterschapsdrager. Paulus redeneerde zo: „Want zo iemand zijn eigen huis niet weet te regeren, hoe zal hij voor de Gemeente Gods zorg dragen?“ (I Tim. 3:5.)

Paulus verklaarde dat er een „grote verborgenheid“ aan de patriarchale orde was verbonden. (Zie Ef. 5:32.) Deze verborgenheid komt wellicht niet zozeer uit in de wijze waarop een vrouw zich aan haar man onderwerpt, als wel in de manier waarop een man leiding geeft aan zijn vrouw en kinderen en in de wisselwerking die zo tussen hen ontstaat. Hierover heeft president Smith opgemerkt: „Dit gezag brengt een verantwoordelijkheid met zich mede van zeer ernstige aard, alsmede de rechten en voorrechten ervan. De mannen kunnen niet voorbeeldig genoeg zijn in hun leven of zich te zorgvuldig inpassen, om in harmonie

bod „Eert uw vader en uw moeder“ (Ex. 20:12) gegeven, een beginsel dat niet alleen mondeling aan de kinderen moet worden medegedeeld, maar dat hun in de eerste plaats wordt voorgeleefd, doordat de moeder de vader als hoofd van het gezin eer betoont, en de vader op zijn beurt de moeder eert.

Wanneer man en vrouw blijk geven van hoogachting en respect voor elkaar, volgt hieruit dat de kinderen vanzelf ook leren hun ouders in ere te houden. Het gebod „Eert uw vader en uw moeder“ is volgens president Smith ook in deze tijd voor elk lid van de Kerk een bindende verplichting, want de wet is eeuwig.

Ouders en leraren dragen tevens een gewichtige verantwoordelijkheid jegens de jonge heiligen der laatste dagen, nl. om hen voor te bereiden op het huwelijk. Paulus verzocht hun dringend de jonge vrouwen te leren „voorzichtig te zijn, haar mannen lief te hebben, haar kinderen lief te hebben, matig te zijn ... haar eigen mannen onderdanig te zijn.“ (Titus 2:4-5.) Voorts betoogde hij: „Ik wil dan, dat de jonge vrouwen huwelijken, kinderen telen, het huis regeren, geen oorzaak van lastering aan de wederpartij geven.“ (I Tim. 5:14.)

Evenzo vermaande hij de jongemannen matig te zijn. „Beton uzelfen in alles een voorbeeld van goede werken, betoon in de leer onvervaltheid, deftigheid, oprechtheid; het woord gezond en onververpelijk ...“ (Titus 2:6-8.)

Als hij de patriarchale orde van het huwelijk begrijpt, zal een jonge heilige der laatste dagen met zorg een echtgenote kiezen, die begrip heeft voor de wijze waarop hij in hun huwelijk zijn leidinggevende taak moet vervullen. Omgekeerd zal een mormoonse

jonge vrouw wat kieskeuriger zijn bij de keuze van een echtgenoot die zonder „onrechtvaardige heerschappij“ kan presidieren, en tevens begrijpt dat het noodzakelijk is dat zijn vrouw, en later ook hun kinderen hem gehoorzaam zijn. Indien een huwelijk of gezin van heiligen der laatste dagen anders functioneert dan volgens de patriarchale orde, dan zou dit, zoals reeds eerder vermeld, „niet in harmonie zijn met de geest van Gods wetten, zoals die zijn ingesteld om in de huiselijke kring te worden erkend.“

Als de patriarchale orde zou worden toegepast zoals aangegeven door de leiders van de Kerk en in de Schriften, lijdt het weinig twijfel dat een huwelijk tussen heiligen der laatste dagen gelukkiger, bestendiger en bevredigender zal zijn. Bovendien kan men in een dergelijke verhouding gebruik maken van belangrijke richtlijnen voor de opvoeding van kinderen. President Smith uitte de volgende vermaning:

„Aan de vrouw en kinderen moet geleerd worden dat de patriarchale orde in het koninkrijk Gods met goedheid en verstandige bedoelingen is ingesteld, en dat zij het hoofd van het gezin bij het uitvoeren van zijn taken moeten steunen en aanmoedigen, en alles wat in hun vermogen ligt moeten doen om hem te helpen bij de uitoefening van de rechten en voorrechten die God aan het hoofd van een gezin heeft verleend.“

„De noodzaak van de organisatie van de patriarchale orde en het patriarchale gezag in het gezin berust dus zowel op een beginsel als op de persoon die dit gezag heeft, en bij de heiligen der laatste dagen dient de orde in het gezin, die gebaseerd is op de wet van de patriarchen, zorgvuldig te worden in acht genomen, en het zal dan voor de vaders mogelijk zijn vele moeilijkheden

uit de weg te ruimen, die thans door de aanwezigheid van onwaardige kinderen hun positie in het gezin verzwakken.“³ *

1. Joseph F. Smith, *Evangelieleer Deel II* blz 13.

2. Edward J. Rydman in zijn voorwoord op een handboek voor huwelijksadviezen (*Handbook of Marriage Counseling*) door Ben N. Ard Jr. en Constance Ard, *Science and Behavior Books, Inc.*, 1969, blz. VII.

3. Joseph F. Smith, *Evangelieleer Deel II* blz. 13 en 14.

George Albert Smith

Over anderen de hand toesteken

Door ARTHUR R. BASSETT

De meesten onzer hebben er moeite mee weerstand te bieden aan mensen die echte liefde voor ons koesteren en die liefde ook op veelzeggende wijze tot uitdrukking weten te brengen. Dergelijke mensen hebben de eigenschap iets voor ons te gaan betekenen, daar wij weten dat ook wij echt iets voor hen te betekenen hebben.

Ongelukkigerwijze is het aantal mensen dat dit vermogen om anderen lief te hebben bezit te gering, aangezien oprechte belangstelling in anderen een aangeboren neiging is, waardoor iemands hart uitgaat naar dat van de ander, en geen talent dat men tot ontwikkeling kan brengen door toepassing van een paar fabrieksgeheimen. Dit soort liefde is meer, dan de ander aan het praten weten te krijgen over zichzelf en zijn interesses. Immers, zodra iemand zich ervan bewust wordt dat hij bezig is te werken aan het tot stand brengen van intermenselijke verhoudingen, verliest hij de spontaniteit die elke wisselwerking met anderen leven inblaast.

Velen kunnen de *methoden* wel aanleren, die worden onderwezen in studieklassen voor onderlinge verhoudingen in de samenleving, maar wij moeten ook de *diepere gevoelens* aankweken, waarmee oprechte toewijding aan het welzijn van anderen gepaard dient te gaan.

Terecht komt de tegenwoordige jeugd in opstand tegen de valse schijnvertoning van de *methodische* aanpak in de relaties met anderen, waardoor inderdaad vaak getracht wordt de ander

veeleer te *bewerken* dan hem te *begrijpen*. De jongeren van deze tijd roepen nu juist om echtheid, om ongevinsde belangstelling in en zinvolle betrekking met anderen. Een prachtig voorbeeld van iemand die al deze eigenschappen in zich verenigde, was de achtste president van de Kerk, George Albert Smith.

President Smith werd door de mensen gerespecteerd en bemind, zowel binnen als buiten de Kerk, omdat hij ze *liefhad* en zij deze *oprechte belangstelling* aanvoelden. De Britse romanschrijver Beverly Nichols maakte eens een rondreis door de Verenigde Staten, waarbij hij een studie maakte van de levenswijze der Amerikanen. Later schreef hij een zeer humoristisch boek, getiteld *Uncle Samson*, waarvan de voornaamste tendens was dat het leven in Amerika onbarmhartig over de hekel werd gehaald. In één van zijn hoofdstukken beschrijft hij zijn bezoek aan Salt Lake City. Evenals talloze andere verslaggevers die voor het eerst kennismaakten met het leven in een gemeenschap van heiligen der laatste dagen, deden vele dingen hem nogal grappig aan, behalve dan zijn onderhoud met president George Albert Smith, van wie hij schreef: „Als ik ooit een eerlijk, rechtschapen en godvrezend mens heb ontmoet, dan was dat in de persoon van president Smith.“

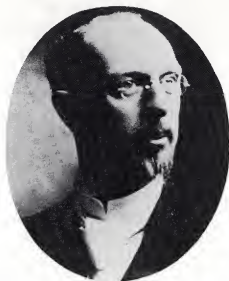
Een belangwekkend verschijnsel deed zich voor tijdens de begrafenis van president Smith. Daar werd namelijk als een van de voornaamste sprekers

Deze foto is door president Smith eigenhandig ondertekend.

In zijn jonge jaren is George Albert Smith handelsreiziger voor de ZCMI geweest in het zuiden van Utah en het zuidoosten van Nevada.

(Links boven) Ouderling Smith bij zijn terugkeer van zijn eerste zending (naar de zuidelijke staten) omstreeks 1893.

(Links onder) Deze foto werd genomen toen hij president van de Europese Zending was.

(Boven) Als president van de Europese Zending, in december 1919.

een niet-mormoon gevraagd. Deze spreker, de heer Fitzpatrick, vertolkte in een korte en bondige samenvatting de gevoelens van vele buitenkerkelijken, door over president Smith het volgende te zeggen:

„Hij was iemand zonder bedrog, een godsdienstig man en een geestelijk leider, niet alleen in zijn eigen Kerk, maar in iedere willekeurige groep. Zelfs als men met hem alleen was, kreeg men het gevoel dat men te maken had met iemand met een rijk geestelijk leven. . .

„Graag sprak hij over de broederschap van alle mensen en zijn liefde tot de hele mensheid, hetgeen ten slotte toch de ware christelijke naastenliefde is, die dieper gaat dan alle verschillen in de leer, die gave van omhoog, zo bevorderlijk voor een rijkere en vollediger begrip van de gevoelens van de ene mens jegens de andere.”

President J. Reuben Clark, die bij die

begravenis het woord nam en die als lid van het Eerste Presidentschap president George Albert Smith van zeer nabij had gekend, zei:

„Ik zou graag iets willen zeggen tot de leden van de Kerk. U hebt een groot leiderschap verloren — in zijn hiërarchieke lijn misschien wel de grootste die wij ooit hebben gehad. Ik geloof dat we nog nooit iemand in de Kerk hebben gehad, die een grotere liefde voor de mensheid bezat dan president George Albert Smith.”

President Smith had al heel jong geleerd dat grote mannen altijd wel tijd weten vrij te maken voor wie in nood verkeren. Toen hij nog maar vijf jaar was, had zijn moeder hem eens netjes aangekleed in zijn zwart fluwelen pakje en hem naar president Young toegestuurd. Hij had een briefje bij zich, waarin de hulp van president Young werd ingeroepen om een paar spoorkaartjes voor een reis naar Ogden te

kunnen kopen. De man van zuster Smith was op het zendingsveld in Engeland, en zelf was zij te arm om die kaartjes te kopen.

De kleine George liep twee straten verder naar het kantoor van president Young, en duwde het reusachtige houten hek open in de muur die destijds het hoofdkantoor van de Kerk omringde. Toen dat massieve hek met zijn zware scharnieren achter hem dichtviel, stond die kleine jongen daar oog in oog met een tamelijk forse Schot, die John Smith heette. Deze wilde van de jongen weten: „Wat moet jij hier?” Dodelijk verschrikt antwoordde George: „Ik wou president Young graag spreken,” waarop de Schot hem toeblulderde: „President Young heeft geen tijd voor zulke peuters als jij.” Volgens president Smith's eigen woorden stond hij op het punt flauw te vallen, maar juist op dat moment ging de deur van het kantoor open en

Twee presidenten ontmoeten elkaar: president Smith en president Harry Truman.

President Smith had een grote voorliefde voor de padvinderij, getuige deze door hem gedragen medailles en insignes.

kwam president Young naar buiten. Hij vroeg: „Wat is er aan de hand, John?”

John antwoordde: „Hier is een klein kereltje, dat president Young wil spreken,” en toen schaterde hij van het lachen. Hij vond het een goeie mop, maar president Young zei met alle waardigheid van de wereld tegen hem: „Laat hem dan maar binnen, John.”

Er zat voor de portier dus niets anders op dan me binnen te laten, en hij bracht mij op de veranda, waar president Young stond . . .

President Young nam me bij de hand en bracht me naar binnen in zijn kantoor, ging aan zijn bureau zitten, tilde mij op zijn knie en sloeg zijn arm om me heen; op de vriendelijkste manier die men zich denken kan, zei hij toen: „Wat wilde jij nu van president Young?”

Denk je eens in! Hij was de president van een grote Kerk en gouverneur van een groot gebied, bijna een hele staat, maar toch, ondanks alle werkzaamheden die hij moest verrichten, werd ik als klein jochie door hem met evenveel waardigheid en vriendelijkheid ontvangen alsof ik gouverneur van een aangrenzende staat was.”

Denk u zich eens in wat voor een

voorstelling de toekomstige profeet des Heren, George Albert Smith, van president Young had, toen hij daar als kleine jongen zijn kantoor verliet. Als volwassene heeft hij die les nooit vergeten en hij was zich altijd bewust van mensen die men licht voorbij had kunnen lopen alsof ze voor anderen niets te betekenen hadden.

Zo was hij bijv. op een keer op de terugreis van een conventie. Hij was in gezelschap van de dochter van president Heber J. Grant. Zij vertelt hoe hij in de trein naar de andere kant van het middenpad keek en daar toen een jonge moeder met haar kinderen zag zitten, midden tussen hun bagage. Hij voelde er behoefte aan haar aan te spreken en naar haar welzijn te informeren.

„Een paar minuten later zat president aan de overkant met die jonge moeder te praten. Toen kwam hij weer naar onze zitplaats terug en zei: „Ja, 't is net zoals ik dacht. Dat jonge moedertje gaat een lange reis maken en ik heb eens naar haar kaartje gekeken. Ik begrijp niet waarom de man die haar dat verkocht heeft geen beter reischema voor haar wist te bedenken. Zoals het nu is moet ze een hele tijd in Ogden wachten en dan in Chicago

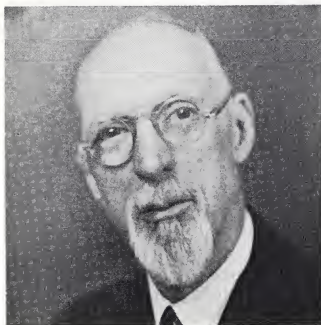
nog eens. Ik heb haar kaartje hier en stap straks in Ogden even uit om te zien of ik het kan inruilen, zodat ze van andere verbindingen gebruik kan maken en dan in Ogden en Chicago niet zo lang hoeft te wachten.”

Zodra de trein stilstond, stapte president Smith uit en bracht de zaken van die jonge moeder in orde door haar kaartje in te wisselen en haar een gemakkelijker reis te verschaffen. Zoveel hart had hij voor anderen.

Die fingevoeligheid ontwikkelde hij tot grote hoogte door zijn omgang met mensen van allerlei slag en doordat hij zorgde dat hij hun moeilijkheden te weten kwam. Toen hij twintig was, trad George Albert Smith als handelsreiziger in dienst van Zion's Cooperative Mercantile Institution (ZCMI), een groot warenhuis in Salt Lake City, waarvoor hij het zuiden van Utah doorreisde, samen met een collega waarvan alleen bekend is dat hij Jim heette. Men komt onder de indruk van de bedrevenheid die de toekomstige profeet reeds toen aan de dag legde in de gemakkelijke omgang met allerhande gezelschap. Bij gelegenheid vermaakte hij de mensen met zijn mondharmonika en gitaar en hij hield zichzelf in een goede lichamelijke conditie door te

De onderscheidingen en eretekenen, die president Smith tijdens zijn leven zijn verleend, vormen voor zijn familieleden een dierbaar bezit.

oefenen met knotsen en halters (waarbij hij zo nu en dan in een paar dorpen een proeve van bekwaamheid op dat gebied ten beste gaf.)

Van tijd tot tijd gaf hij blijk van zijn gevoel voor humor, waardoor hij vele harten won. Dit blijkt uit een voorval onderweg, met een kruik whisky, die Jim op reis had meegenomen om zijn klanten te kunnen trakteren. Dit zat George wel een beetje dwars toen hij het ontdekte, omdat hijzelf de beginselen van het Woord van Wijsheid met hart en ziel was toegedaan. Zijn collega kreeg echter geen preek van hem, ook geen afstraffing — alleen kreeg George de inval om Jim ergens onderweg een pracht van een poets te bakken. Die kans kwam voordat het tweetal Provo had verlaten, omstreeks 90 km ten zuiden van Salt Lake City. Terwijl Jim even de wagon uit was,

President Smith was een goed radiospreker.

werd de kruik opgespoord en stilletjes weggebracht naar een vriend met de opdracht de whisky eruit te gieten en de kruik met water te vullen. Daarna werd de kruik weer op zijn oorspronkelijke plaats gezet. Enige avonden later werd de kruik door Jim te voorschijn gehaald, en kwam het geheim aan het licht: geen whisky, alleen een kruik stinkend zwavelhoudend water, tot groot vermaak van president Smith. Die had er nog dikwijls plezier in dit verhaal te vertellen — trouwens ook verhalen, waarin hijzelf het slachtoffer van een grap geworden was.

Voordat hij apostel werd, had George Albert Smith twee zendingen vervuld, één als OOV-zending in het zuiden van Utah en één in de zuidelijke Verenigde Staten, waar de mormonen nog steeds vervolgd werden. Eens was ouderling Smith met een groepje zen-

delingen in een blokkhut bijeen, die door een bende werd belegerd. Terwijl de zendelingen op de vloer ineen-gedoken lagen, kwam er een regen van kogels het vertrek binnen. Toch was er onder al deze wederwaardigheden geen sprake van verbittering van de zijde van ouderling Smith, alleen de vastberadenheid om nog harder te werken „om het Evangelie mee te delen aan de overige kinderen van God.“

De werkzaamheden van ouderling Smith zouden hem zijn leven lang in aanraking brengen met buitenkerkelijke groeperingen. Toen hij nog maar achter in de twintig was, werd hij tot regeringsambtenaar benoemd, belast met het innen en uitbetalen van de overheids gelden, de eerste als zodanig aangestelde federale ambtenaar in de nieuwe staat Utah. Later werd hij lid van nationale organisaties, zoals de Zonen der Amerikaanse Revolutie, de Amerikaanse Padvindersbond en nationale landbouworganisaties.

In elk van deze gevallen krom hij op tot een vooraanstaande positie in deze organisaties en verwierf hij er nationale bekendheid door. Zo werd hij vicepresident van de Zonen der Ame-

rikaanse Revolutie, en werden hem de zilveren bever en de zilveren bizon toegekend, de hoogste onderscheidingen in de Amerikaanse padvinderij. Ook heeft hij dienst gedaan als bestuurslid van de Nationale Padvindersbond van Amerika, en is hij gedurende het grootste deel van het zesjarig bestaan van het Internationale Irrigatie- en Landbouwcongres, president geweest van deze organisatie. Bij al wat hij in zijn leven heeft ondernomen of nagestreefd, werd de waarde van zijn persoonlijkheid algemeen erkend, hetgeen ten dele kan worden toegeschreven aan zijn levendige belangstelling voor het welzijn van anderen. Als uitvloeisel van al deze ondervindingen formuleerde hij eens aldus wat hij zijn levensgeloof meende te moeten noemen:

Ik wil een vriend zijn voor hen die geen vrienden hebben, en vreugde schepjen in het lenigen van de behoeften der armen."

Een van de interessantste aspecten van zijn ambtsperiode als profeet des Heren was het zenden van wagonladings levensmiddelen aan leden van de Kerk die hadden geleden door de verwoestingen an de Tweede Wereldoorlog. Nadat de leden van de Kerk hulp ontvangen hadden, zond hij vervolgens nog tonnen tarwe aan niet-leden van de Kerk in Griekenland, waar hongersnood heerste. In zijn eigen jeugd had hij armoede gekend, en hij deed al wat in zijn vermogen lag om nu te helpen wie daaraan leden. Als hij wist dat er ergens nood werd geleden, liet dit hem geen rust; hij kon zoiets nooit werkeloos aanzien.

„Ik wil de zieken en bedroefden bezoeken en hen bezielen met het geloof dat ze genezen kunnen worden."

In de ziekenhuizen van Salt Lake City en elders, overal waarheen hij ook ging, was men gewoon om president Smith na zijn dagtaak door de ziekenzalen te zien lopen om te bezoeken wie door ziekte werden gekweld. Ook hijzelf had lijden gekend. Bijna vier jaar lang (van 1909 tot 1912), in het begin van zijn apostolische bediening, had hij zodanig aan een ziekte geleden, dat hij niet in staat was daadwer-

kelijk dienst te doen in zijn roeping. Tien jaar later merkte hij tijdens een algemene conferentie van de Kerk op: „Ik ben in de afgelopen jaren in het dal van de schaduwen des doods geweest, zo dicht bij de overzijde dat ik er zeker van ben dat ik zonder de bijzondere zegen van onze hemelse Vader niet hier had kunnen blijven . . . Hoe dichter ik naderde tot gene zijde, des te groter werd mijn zekerheid dat het Evangelie waar is."

De lessen van dat ziekbed is hij nooit meer vergeten, en ongetwijfeld hebben ze bijgedragen tot de verdieping van zijn medelijden, opdat hij, evenals de Meester, „volgens het aardse lichaam zou kunnen weten, hoe Zijn volk hulp te verlenen volgens hun krankheden." (Alma 7:12.)

„Ik wil de afgedwaalde opsporen en trachten hem terug te winnen voor een rechtschapen en gelukkig leven."

„Ik wil de mensen niet proberen te dwingen om in overeenstemming met mijn idealen te leven, maar ze liever door mijn liefde bewegen het goede te doen."

„Ik wil met de massa's meelevjen en ze helpen hun problemen op te lossen, opdat hun aardse leven gelukkig moge zijn."

„Ik wil de algemene bekendheid van hoge posities mijden en de vleierij van onnadenkende vrienden tegengaan."

Wat is het verkwikkend een dergelijke mentaliteit aan te treffen onder hooggeplaatsten! Tijdens de algemene conferentie van de Kerk in 1933 vestigde George Albert Smith nog eens extra de aandacht op dit punt.

„Een van de mooie dingen in het Evangelie van Jezus Christus is voor mij dat het ons allemaal op één lijn stelt. Men hoeft niet per se vicepresident te zijn, of lid van het Quorum der Twaal-

Hoogtepunten uit het leven van George Albert Smith (1870—1951)

Leeftijd	Gebeurtenis
4 april 1870	— Geboren te Salt Lake City
1880	10 Zijn vader werd tot apostel geordend
1883	13 Werkzaam in de ZCMI-fabriek voor werkkleding
1891	21 Vervult een zending in het belang van de OOVJM in het zuiden van Utah
1892	22 Trouwt met Lucy Emily Woodruff
1892—94	22—24 Vervult een zending in de zuidelijke staten
1898	28 Aangesteld als regeringsambtenaar van de Verenigde Staten, belast met het innen en uitbetalen van overheidsgeld voor de staat Utah, door de president der V.S., William McKinley
1903	33 Tot apostel geordend
1909—12	39—42 Door ziekte verhinderd actief werkzaam te zijn
1916	46 Gekozen tot president van het Internationale Landbouw- en Irrigatie-Congres
1917	47 Gekozen tot president van het Internationale Congres voor Landbouwbedrijven op Droge Gronden
1919—21	49—51 President van de Europese Zending
1921	51 Benoemd tot algemeen president van de OOVJM
1922	52 Gekozen tot vice-president van de Nationale Vereniging van de Zonen der Amerikaanse Revolutie
1931	61 Gekozen tot lid van het bestuur van de Nationale Padvindersbond van Amerika
1938	68 Maakt een rondreis door de zendingen in de Stille Zuidzee
1945	75 Gesteund als president van de Kerk
4 april 1951	81 Overleden

ven, om een hoge positie in het celestiale koninkrijk te bereiken. Als hij Gods geboden onderhoudt, bereikt ook het nederigste lid van de Kerk evenzeer zijn verhoging in het celestiale koninkrijk als wie ook. Het prachtige van het Evangelie van Jezus Christus is dat het ons allen gelijkstelt, voor zover wij de geboden des Heren onderhouden. Voor zover wij de wetten van de Kerk in acht nemen, hebben wij gelijke kansen op verhoging. Naarmate wij geloof en gerechtigheid ontwikkelen, laten wij ons licht schijnen ten geleide en tot zegen van degenen met wie wij omgaan."

"Ik wil niemands gevoelens ooit bewust kwetsen, zelfs niet van iemand die mij misschien onrecht heeft aangedaan, maar ik wil trachten hem goed te doen en hem tot mijn vriend te maken.

"Ik wil mijn neiging tot zelfzuchtigheid en jaloezie overwinnen en mij verheugen

in de successen van alle kinderen van mijn hemelse Vader.

"Ik wil voor geen enkele levende ziel een vijand zijn.

"Daar ik weet dat de Verlosser der mensheid de wereld het enige plan heeft voorgelegd waardoor wij ons ten volle kunnen ontwikkelen en hier en in het hiernamaals gelukkig worden, voel ik het niet alleen als mijn plicht, maar ook als een zalig voorrecht, om deze waarheid overal te verbreiden."

Voor sommigen zijn dergelijke geloofsbelijdenissen louter woorden, „schitterende gemeenplaatsen", zoals ze wel eens worden genoemd. Voor president Smith waren het echter verworven inzichten waarnaar hij zijn leven inrichtte.

Er is evenwel nog een ander punt, waarvan alle jongelui die een of andere handicap menen te hebben, dienen af te weten. Kijk nog eens naar

het portret van president Smith en let eens op zijn linker oog. Daarvan staat de pupil niet in het midden, maar naar buiten gericht: hij loenste. Met dit gebrek heeft president George Albert Smith gedurende zijn hele leven getobd; het hinderde hem bij het lezen, hij had er voortdurend last van bij het dagelijks rondzien en door de blikken van al die anderen, die hem voor het eerst zagen. In plaats van zich echter over zijn eigen handicap te beklagen, straalde zijn hele persoonlijkheid uit naar anderen en won hij zo hun onsterfelijke liefde en vriendschap.

Met welke moeilijkheden de mensen ook te kampen hadden, waar ze zich ook zorgen over maakten, president George Albert Smith liet hun zien dat het geheim van een gelukkig leven ligt in buiten zichzelf treden — in het terzijde staan van anderen. *

VERTROKKEN ZENDELINGEN

Boot, Robert
Orem, Utah
Gunter, Gordon
Pocatello, Idaho
Hawkes, Leonard
Brigham City, Utah
Manning, John Alma
Boise, Idaho

Pfister, Klaus
Salt Lake City, Utah
Reck, Ronald
Beaver Creek, Oregon
Rogers, Brent David
Oak City, Utah
Sherwood, Stephen Eddie
Chino Valley, Arizona

Smith, Robert B.
Brigham City, Utah
Varley, Douglas C.
Santa Barbara, Californië

De lucht boven de lage landen

Het artikel dat deze maand voor plaatsing in aanmerking kan komen is van een zuster die graag ziet dat we het Evangelie overvloedig in praktijk brengen. Het zal goed

zijn als we dit artikel vooral de kinderen voorleggen. Hoe de lucht boven de lage landen voor ons, mensen, op kan klaren blijft wel uit dit verhaaltje, getiteld *Een stapje verder*. E. H. Chardon

Een stapje verder

Hè, hè, Carla hees zich de tram in, was dat rennen. Ze hadden het laatste uur vrij gekregen en nu zouden ze fijn met z'n allen gaan schaatsen. Ze zocht een plaatsje en keek naar haar vriendinnen die met rode wangen van het hollen en van de kou zaten te lachen en te kwebbelen. Was me dat ook even boffen, net nu er dik ijs was werd me daar meester Jansen ziek. Hij had het niet op een beter tijdstip kunnen doen! Carla voelde zich wel even schuldig omdat ze daar zo luchtig over deden: meneer Jansen kon wel eens erg ziek wezen! Ach wat, ze schudde die gedachte van zich af en deed weer met de anderen mee.

Net toen de tram zou vertrekken, deed de bestuurder de deur weer open, en met veel gezucht en gesteun kwam er een oud vrouwtje de tram in. „Mag ik hier komen zitten, kind?“ vroeg een krakerig stemmetje. „O ja, natuurlijk hoor!“, en Carla schoof een eind verder om wat plaats te maken. De tram vertrok en de meisjes zetten hun gekwebbel en gegiechel voort.

Carla keek tersluiks naar de vrouw naast haar, wat zag ze eruit! Een rare lange jas aan en een potsierlijk hoedje op waar een klein rimpelig

snuitje onder uitkeek, kromme handen van de reumatiek en een paar schoenen die bijna die naam niet verdienden. „'t Is koud, hè kind?“ Ze schrok op toen de vrouw tegen haar begon te spreken. „Eh... Ja... Ja het is erg koud mevrouw.“ Hè, waarom ging die vrouw nu tegen haar zitten praten, ze voelde zich toch al zo gauw opgelaten. Het onderdrukte geginnik van haar vriendinnen maakte alles nog erger! „Ja, weet je“, begon de vrouw weer, „ik zou er anders niet uitgegaan zijn hoor, maar het is vandaag de verjaardag van m'n man zie je, en daarom ben ik toch maar even naar het kerkhof gegaan. Ik heb hem een paar roosjes gebracht, dat waren zijn lievelingsbloemen zie je. Onze tuin stond vroeger vol met rozen. Nu niet meer!“ Iets in de stem van de vrouw deed Carla opkijken en ze keek in een paar trieste ogen. Die ogen stonden zo groot en zo eenzaam in het kleine gezichtje, dat het Carla roerde tot in het diepst van haar ziel. Toen de tram bij de volgende halte stopte en de vrouw opstond, zei Carla: „Zal ik even gezellig met u meelopen?“ Ze zag de verbaasde gezichten van haar vriendinnen en een paar begonnen te lachen. Ze voelde hoe

ze een kleur kreeg en ze zei gauw gedag, met de belofte dat ze morgen wel mee ging schaatsen en ze wipte zo snel ze kon uit de tram. Daar stond het vrouwtje op de stoep en keek net zo verbaasd als haar vriendinnen zo even gedaan hadden. „Maar kind“, begon ze, „moet je niet met de anderen mee?“ „Nee hoor!“ zei Carla vlug, „ik kan de hele week nog schaatsen“, en ze gaf de vrouw een arm. „O kind wat leuk, ik zal lekker anijsmelk voor je maken en ik heb nog een stukje koek en o, ik kan je m'n kast laten zien, ik heb er mooi papier in gedaan met een mooi randje langs de planken en dat staat toch zo gezellig.“ Glimlachend luisterde Carla naar het vrouwtje en verwonderd vroeg ze zich af, waarom ze toch zo'n blij en warm gevoel van binnen had. Zou de leraar van de zondagsschoolklas dan toch gelijk hebben gehad toen hij vertelde over de zorg voor onze naasten en dat we eenzaam moesten opzoeken en tevens dat we dan werkten aan ons eigen geluk? Carla voelde dat het zo was en wist dat ze vandaag een stapje vooruit had gemaakt en voor het eerst voelde ze zich een echte heilige der laatste dagen! Ze drukte de arm van de vrouw wat vaster en ze liep verder met een lied in haar hart, een lied dat ze vaak gezongen had zonder dat het veel voor haar betekende. Maar vandag besefte ze dat dit lied op ieder lid van de Kerk van toepassing is:

Het moog' niet zijn naar het hooggeberg't
of zeeën, zo woest en diep,
het moog' niet zijn naar 't gewoel
des strijds,
dat Christus tot werk mij riep.
Maar roept nu Zijn stemme, zo
zacht en zoet,
naar paden, mij onbekend,
dan antwoord ik: Heer, houd
mijn hand gevat,
ik ga daar waarheen Gij mij
zendt.

*

Zang- en Spreekvaardigheidsfestival 1972

De finale van het zang- en spreekvaardigheidsfestival vond plaats in Utrecht op 18 november 1972.

Het onderwerp voor de toespraken was dit jaar: „Weet je wie ik laatst ontmoette?“

De sprekers waren ingedeeld in verschillende leeftijdsgroepen: van 12 tot 14 jaar, van 14 tot 17 jaar en 18 jaar en ouder. In ieder district was een wedstrijd gehouden om te bepalen wie mee mochten dingen naar een eerste plaats in de finale. De beste spreekster in de leeftijdsgroep 12 tot 14 jaar was Suze Tuffin uit het district Antwerpen. Zij vertelde over de ontmoeting met haar wiskundeleraar in de klas.

Sonja de Brie, eveneens uit het district Antwerpen, bleek de beste te zijn in de groep 14 tot 17 jaar. Ze hield zich erg moedig toen bij haar thuis een inbreker op bezoek kwam. Broeder G. Vreven jr. werd overwinnaar in de leeftijdsgroep 18 jaar en ouder. Door een aantal ontmoetingen met zichzelf in een droom kwam hij tot het besef dat hij zich later zou moeten verantwoorden voor de verschillende en

De OOV van Almelo zingt zich tot winnaar

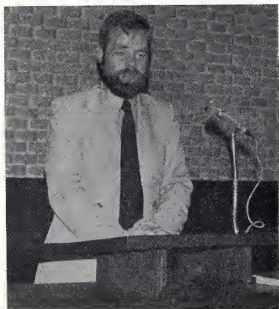
zeer uiteenlopende rollen die hij in het leven had gespeeld.

De presentatie van de verschillende koren getuigde van goede voorbereiding en het was voor de jury dan ook heel moeilijk te beslissen wie de allerbeste was. Uiteindelijk werd Almelo winnaar met een verschil van 2 punten!

Het was een zeer geslaagde avond en we kijken met verlangen uit naar de wedstrijden in het komende seizoen.

H. Kabel

Broeder G. Vreven jr.

Suzy Tuffin

President Dijkwel reikt de beker uit aan Sonja de Brie

LEDENSTATISTIEK

Wijk / gemeente	Naam	Datum	Geboeren	Gezegend	Gedoopt	Overleden	Daken	Leraar	Ouderling	Zeventigcr	Hogeprester
Amersfoort	Petist, Serge Melchior	6 aug 1972		X							
Amersfoort	Plug, Annemariëke Thérèse	8 okt 1972		X							
Antwerpen	Nuyens, André Louis	1 dec 1972			X						
Antwerpen	Nuyens, Rita	1 dec 1972		X							
Breda	Spekman, Diana Catharina Maria	6 feb 1972		X							
Breda	Spekman, Guido Alphonsus Columbus Hermanus	6 feb 1972		X							
Breda	Spekman, Hermanus Franciscus Alcisius Wilhelm	6 feb 1972		X							
Brussel	Guillaume, Josiane Marie Elise	3 dec 1972		X							
Brussel	Tanghe, Maria Margaretha	3 dec 1972		X							
Brussel	Goorden, Adiel Jeanna	26 nov 1972			X						
Den Helder	Duker, Petrus Gerardus	26 nov 1972				X					
Dordrecht	Jalink-van Gangelen, Aagje	24 mrt 1972		X							
Dordrecht	Lucardie, Oscar G. J.	26 mei 1972		X							
Dordrecht	Vernes, Pieter W	26 mei 1972		X							
Dordrecht	Boelaart-Nederhand, Elisabeth M.	24 sep 1972			X						
Dordrecht	Friedel-Petersen, Catharina	9 jul 1972			X						
Dordrecht	van Dalen, Johannes John	1 okt 1972				X					
Dordrecht	Friedl, Marinus	26 mrt 1972				X					
Dordrecht	Slingerland, Jan	1 okt 1972					X				
Eindhoven	Blok, Levina Jacoba	24 nov 1972		X							
Gent	Leroy, Roger Eloi	6 aug 1972				X					
Groningen	Römelingh-Veld, Anje	10 nov 1972				X					
Groningen	Siekman, Pieter	10 dec 1972				X					
Groningen	Leifrandt, Eric Gerard	15 dec 1972				X					
Heerlen	Graf, Becki Lyn	5 nov 1972		X							
Heerlen	Lataster, Manuela	26 nov 1972		X							
Heerlen	Verboeket, Marco Ronald Johannes	3 dec 1972		X							
Leeuwarden	Procee, Rinze Geert	29 nov 1972					X				
Rotterdam-Noord	Daalman, Cornelis Pieter	23 dec 1972					X				
Rotterdam-Noord	van Leersum, Arie	7 dec 1972					X				
Rotterdam-Noord	Stubbe, Erzi Claudia Alexandra	23 dec 1972					X				
Rotterdam-Noord	Verhoeff, Leorina Pietermella Gretha	19 okt 1972					X				
Rotterdam-Noord	Roelissema-de Waart, Metje	4 nov 1972				X					
Rotterdam-Noord	Daalman, Jan sr.	17 dec 1972						X			
Schiedam-Vlaardingen	Thiel, Timotheüs Alma	6 okt 1972		X							
Schiedam-Vlaardingen	Kluit, Leen A.	5 nov 1972			X						
Schiedam-Vlaardingen	Boers, Hendricus Marinus	8 okt 1972					X				
Utrecht	de Groot, Marinus	13 dec 1972						X			
Utrecht	van Duren, Aaltje Hendrika	29 nov 1972							X		
Zwolle	van Duren, Jentje Johanna	24 nov 1972			X						
Zwolle	Stevens, Jentje Johanna	24 nov 1972			X						
Zwolle	Stevens, Cornelius	24 nov 1972			X						
Zwolle	Stevens, Jän	24 nov 1972			X						

